

SPEJDERNES · MAGASIN

NR. 6-7

ERHVERVS-BANKEN
 FOR HANDEL, HAANDVÆRK,
 LANDBRUG & GRUNDEJERE

FREDERIKSBERGGADE 3
 KØBENHAVN B.

TELEFON: 7347 — 7348 — 7349
 STATSTELEFON 433

Fillial: Gothersgade 18. Tlf. 5009 — 12686

Renten af Indlaan 1—3 Mdrs. Opsigelse **4³/₄** % p. a.
 „ Check-Konto **4**
 „ Folio **3**

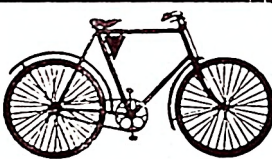
H. HALM Ø E

Telte
 fra 27 Kroner pr. Stk syet af
prima amerik. Army Duck.
De bedste og derfor de billigste.
 Køb intet Telt, uden at have set
 mine forskellige Telte opstillede i
Cort Adelersgade 8.
 Telefon: Byen 6762.
KØBENHAVN K.

UDENLANDSKE SPEJDERBØGER
 NØRREGADE 18 VOR FRUE BOGLADE KØBENHAVN K.
 TELEFON 9612

POUL HOLM, SILKEGADE 11
 Boldspildragter, Løbe- og Svømmedragter, Gymnastikdragter, Brydedragter,
 Spejder-Benklæder, Vindjakker, Strømper, Bælter, Sandaler.
 Poul Holm, Telefon 3082. Leverandør til alle Sportsforeninger.

ADLER
 CYCLE A/S

København K. - Sotorvet 1-3.

Cycler, Dæk, Slinger, Tilbehør.

Acaphoner - Plader - Telema-
 skiner til Privat- og Lejrbrug.

Medlemmer af Spejder-
 korpset indrømmes **Rabat.**

Spejdere! Giv Agt!

Motorstof
 „P A S M A“ er
 anerkendt som
 det bedste, der
 kan fremstilles
 til Friluftsdrag-
 ter. — Stoffeter
 vind- og tildels
 vandtæt.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

I Overens-
 stemmelse med
 Lov af 11 April
 1900 § 3 er Va-
 rebetegnelsen
 „P A S M A“ og
 hosstaaende
 Varemærke
 indregistreret.

Køb Vindjakken

Stoffet er porøst og jern-
 stærkt, det kan vaskes med
 lunket Søbevand.
 Jakken bør stryges 2 à 3
 Gange om Aaret, og bliver
 da som ny.
 Vindjakken „Pasma“ er
 Verdens bedste, hygiejniske

og billigste Klædningsstyk-
 ke. Faas i alle større Manu-
 faktur-, Trikotage-, Sports-
 og Gummivare-Forretninger
 i København og Provinsen.
 Jakken er forsynet med en
 Etiket som ovenstaaende
 indregistrerede Varemærke.

„PASMA“

Musikhuset

„ALLEGRO“

Nørrebrogade 163.
 Telef. Taga 163 y.

Falkoneralle 43.
 Telef. Godth. 1143 X.

Trommer.
 Egen Import derfor billigste Priser
 Spejdere indrømmes stor Rabat

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“
REDAKTØR: GUNNAR JØRGENSEN
FREDENSVEJ 61 · CHARLOTTENLUND

VÆR BEREDT

EKSP.: SPEJDERKORPSETS KONTOR
NØRREGADE 15 · TELEFON BYEN 1386

NUMMER 6-7

MARTS-APRIL 1922

6. AARGANG

INDHOLD

Omslagstegning af Asger Riber.	
Den danske Spejderdreng	1
Ved Lejrbaalet	3
Siamesisk Ungdom	6
Fugleliv	7
Paa Krybskyttejagt	8
Bitre Piller	10
Verdens-Turneringen	11
Bjørnens Vinterhi	16
Provinsspejderne?	16
„Regn i Ansigtet“'s Hævn, af Tor- ry Gredsted	17
Leo Petersen: Spejder Billeder ..	20
De danske Sospejdere	22
Spejdertjeneste ved Nat, af H. H. Lüttichau	23
Konge og Hertug	26
De sultende Born	28
Omkring Raadsilden	30
Björnen fra Tallac	31
Landflygtig	33
Spændende Terrænovelse	34
Spejderbilleder	35
Altmuligmand	37
Fra Divisionerne	38

DEN DANSKE SPEJDERDRENG SET MED FORSKELLIGE KUNSTNERES ØJNE — II

Tegning
af
Asger
Riber

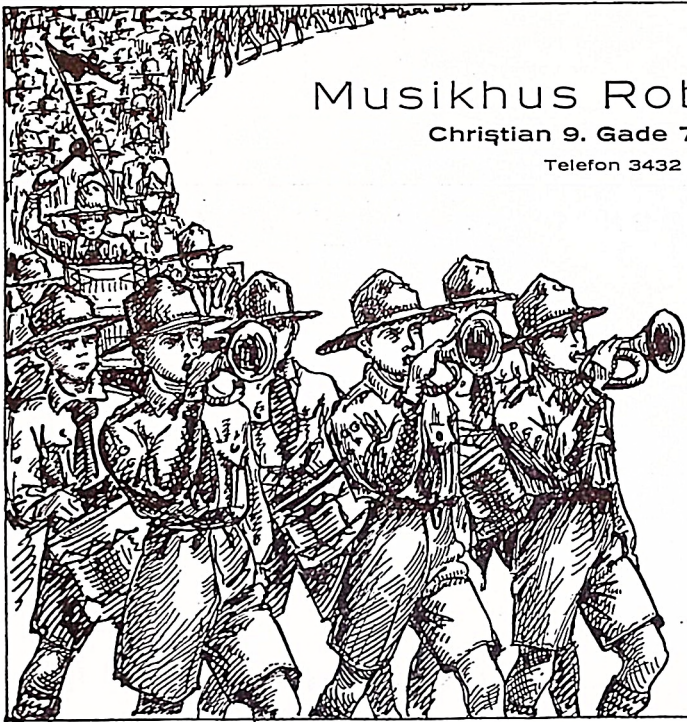
I Lejr bruger vi alle STJERNE-CACAO fra Galle & Jessen.

C. Schleisner. = Kgl. Hof-Farveri.

Telefon Central 1913.

Musikhus Robert Kleinert,

Christian 9. Gade 7. - København.
Telefon 3432 & 10.971.

Største Udvalg:

Stortrommer,
Spejdertrommer,
Cornet,
Signalhorn,
Trommefløjter,
Signalfløjter.

:: Billigste Priser. ::

Københavns Smørrebrøds Fabrik

leverer fin Mad og sælger, trods Dyrtiden, 8 Stk. fint belagt Mad for 50 Øre (altsaa godt 6 Øre pr. Stk., og til højere Priser. Butikken aabnes Kl. 5 Morgen og sender Smørrebrød i Byen for 10 Øre pr. Ordre. — Telefon 10259 - 10260.

Torvegade 37.
Ryesgade 129, Hjørne af Østerbrogade.

Vesterbrogade 8,

skrans for Frihedstøtten.

Vesterfælledvej 78.
Sindshvilevej 5 ved Falkoneralleen.

CHR. H. LEMNITZ

GL. KONGEVEJ 122 (ved Bülow'svej) TELEF. VESTER 4020

FREDERIKSBERG VOKSDUG- OG LINOLEUMFABRIK

Voksdug - Linoleum - Galoscher - Regnfrakker

GRUNDLAGT 1898

*Clichéerne til
Spejdernes Magasin
udføres i*

*H. Dietrich & Sønner
Cliché Anstalt
København.*

Dybbøvs 11. Telf. 12865.

TELTE vandtæt imprægneret
Teltduk
amerik. Armyduck

J. NIELSEN, Nørrebrogade 32. Tlf. 6631

VED LEIRBAALET.

Som andre ser os.

Hver Aarstid har sine uventede Hændelser. Om Efteraaret er det Tagstenene, der en skønne Dag ryger os ned om Ørene. Om Foraaret er det en eller anden Epidemi, der stikker Hovedet op og hen paa Sommeren er det Skovene, som brænder og smaa Drenge, der er gaet hjemme fra og ikke er til at finde igen.

Der er altid noget paa Færde. Det er under disse Omstændigheder velgørende at se i hvor høj Grad det er gaet i Blodet paa jer — vore Troppe, vore Patruljer og vore Spejdere enkeltvis — at de er til, ikke for at stille op til Parade, men for at være paa Pletten, naar der sker noget.

Saaledes som det gaar i Øjeblikket har man Fornemmelsen af, at I altid er paa Springet; at I altid er der, hvor der sker noget, at Jeres virksomme Initiativ og Jeres sunde Dømmekraft (og den Omstændighed, at I har øvet Jer i at tage saadanne Situationer) faar Jer til at gøre netop det, der skal gøres.

Blot et Par Eksempler.

Vejvisere under Londoner-Taagen.

Da Londonnertaagen en Dag i Januar sænkede sig over København vrimlede det pludseligt med Spejdere, der viste Folk Vej og hjalp dem over Gaden.

Jeg fik bagefter et venligt Brev fra en gammel Mand, som en Spejder havde fulgt helt ud til Charlottenlund. Han havde ikke faaet takket Spejderen,

som var forsvundet ligesom de naaede hans Gadedør, derfor takkede han mig. Og da der endnu ingen er der ved, hvem Spejderen er, lader jeg Takken gaa videre til den „ukendte Spejder.“

Da den amerikanske Gesandt, som lige er kommet til København, havde gaaet 2 Gange rundt om Kongens Nytorv uden at kunne ramme Store Strandstræde, dukkede der pludselig en Spejder op og førte ham lige mod Maalet. „Han følte sig hjemme“, sagde Ministeren, „som havde det været i hans egen Komodeskuffe“.

Da jeg Dagen efter kom op til Borgmester Kaper sagde han: „Deres Spejdere var vidunderlige i Gaar. En glimrende Ide at sende dem ud og hjælpe Folk i Taagen. Hvem havde givet Drengene den Ordre?“ — „Ingen“, sagde jeg, „den Slags Ting gør de af sig selv.“ Det var lige ved at være det stolteste Øjeblik i mit Liv.

Der var mange Spejdere ude i Taagen, men efter alt, hvad jeg har kunnet faa oplyst, tror jeg særlig, det var Østerbrokolonnen, der udmærkede sig ved denne Lejlighed.

Julestormen giver en ny Chance.

Saa kom Stormen og de store Oversvømmelser. Og I var igen paa Færde.

Holbæk Kolonne lavede øjeblikkelig en Opvisning, der indbragte 700 Kr. til de skadelidte Fiskere.

Herning samlede nedblæste

Skilte op, tættede Ruder og hjalp et Par Smaapiger, der havde været sig ud i Stormen.

Brande øvede sig i Højdespring over to Træer, der laa væltede over Vejen — og glemte at flytte dem.

Og i Skive Folkeblad kunde man læse, at „den forrygende Storm, der rasede over Byen i Gaar, rev bogstavelig talt den store Bjerg- og Dal-Bane ned, saa kun Skelettet af den blev staaende tilbage. Alle de kostbare malede Lærredsskilte til en Værdi af flere Tusinde Kroner laa paa Jorden ni Fare for at blive ødelagt af Stormen og Regnen. Karuselejerne begraved allerede Tabet af sin smukke Bjerg- og Dal-Bane, da en Spejder kom forbi og saa, hvad der var sket. Resolut tilbød han at sammenkalde sine Spejderkammerater for at faa de kostbare Skilte bragt i Sikkerhed. Og paa mindre end 10 Minutter var hele Spejdertroppen paa Pletten, og det lykkedes den ved ihærdigt Arbejde at faa det hele under Tag i Christiansens Oplagsrum i Møllegade“.

Der er Anledning til ved denne Lejlighed at nævne de to Skive-Spejdere Axel Pejdrup og Gotfred Nielsen, der hjalp med at øse Vand ud af et nyopført Hus, hvor Vandet truede med at ødelægge Gipslofterne. De arbejdede først fra 3½ Eftm. til 10 Aften, fortsatte saa fra 12½ Nat til 5 Morgen og stillede Kl. 7 i deres respektive Pladser.

Og der er Anledning til at fremhæve Spejderne i København — Østerbro og Frederiksberg Kolonnerne, Hertug Knuds og Hellerup Divisionerne og den brave 5. Kolonne fra Stockholm, der den 18. og 19. December og 1. og 2. Januar var i utrættelig Virksomhed for at hjælpe Falcks Redningskorps med Oversvømmelserne paa Christianshavn og i Hellerup.

Og saa igen den spanske Syge, hvor jeg har hørt, at navnlig Aarhuskolonnen skal have været i Virksomhed.

Det er godt, Dreng, saadan skal det være — saaledes er det at „være beredt“. Der begynder at være nogen Mening i, at vort Korps bærer dette Valgsprog paa Ærmet.

Den vrede Dame i Telefonen.

Ovenpaa saadan en Historie virker det behageligt afsvarende, naar en ganske ubekendt Dame ringer op og siger, „at nu er det snart for galt med Spejdernes magesløse Uøfflighed og Næsvished. Nu er det hændt hende tre Gange, at hun er kommet kørende i sin Automobil, og hver Gang har Spejdertroppe været opstillede midt paa Vejen og ikke været til at flytte, og saa har de tilmed givet uartige Svar, naar man bad dem, om de dog ikke vilde gøre Plads.“

Manden, der var glad for Jer.

Det virker atter oplivende, naar man en Dag paa Gaden bliver standset af en ganske ubekendt Mand, der trykker Ens Haand og siger: „Jeg følger Trang til at sige Dem Tak for Skanderborg i Sommer.“ Jeg besværges Manden, at jeg ikke har været i Skanderborg siden den store Matabelkrig, men det nytter ikke. „Jeg har været der,“ siger han. „Han har selv truffet mig der, og han vil sige mig, at det, de 350 Spejdere af Midtjyske præsterede ved denne Turnering — det har imponeret ham. Det var simpelt hen pragtfuldt. Og en Fornøjelse var det at se Troppenes smukke Holdning og gode Opsørsel, deres fikse og ensartede Paaklædning. Den sidste er han ovenud begejstret for. Han kender ikke ret meget til Spejdere, men han vilde ikke have troet, at dette var muligt.“

Den bekymrede Rektor.

Ham traf jeg, jeg ved ikke hvor, og han sagde rent ud til mig, at de Dreng, der var Spejdere i hans Skole, var de værste Dreng, han havde. Han forstod ikke hvorfor. Han havde til at be-

gynde med haft Sympathi for Spejderkorpset, den havde han mistet — Han havde det Indtryk, „at det var Meningen, at Spejdere selv skulde skabe sig en Position ved deres Handlinger“ — i hans Skole regnede Drengene det for et Skældsord at blive kaldt for Spejder.

Arbejderen, der vilde have, at hans Dreng skulde være Spejder.

En Dag holdt jeg. Foredrag for nogle Arbejdere og fortalte dem om Lejrliv. Da jeg var færdig med det, var der en af dem, der sagde: „Nu, da vi har Dem, vil De saa ikke sige os, hvorfor det skal være saa forfærdelig dyrt at blive Spejder — der er jo ingen, der har Raad til det paa den Maade.“

Det kunde jeg ikke forstaa, sagde jeg. Vi har haft Troppe, der lavede deres egne Uniformer, og Troppe, der gik i Aarevis uden overhovedet at have nogen.

„Aa, det var ikke saa meget Uniformen. Tøj skulde Dreng jo alligevel have. Det var mere alle de Remedier, der skulde til, Økse og Spade og Fløjte og Kniv og Fangsnor og Pande og Spisebestik, og han vidste ikke hvad.“

Jeg maatte forklare ham, at alt dette slet ikke var nødvendigt. Og jeg tænkte med Sorg paa de Fastelavns-Spejdere, jeg har truffet i mine Dage, og paa disse uskyldige smaa Rekrutter, som hverken har Rist eller Ro, før de har faaet deres Mor til at give sig alt dette Dingeldangel, som ingensomhelst Nytte er til, og som Manden i Butikken „absolut skal“ have Lov til at hænge paa dem. For det var jo deres Skyld — og Manden i Butikkens —, at Folk kunde have den Opfattelse.

Den vrede Bondemand.

Saa var der en Dag en Bondemand, der tog mig i Knaphullet og sagde: „Hør, kom nu lidt indenfor og lad mig faa en Snak

med Dem. Ser De, der er en Spejdertrop, som plejer at komme her hos mig, og den, er jeg forfærdelig glad for. Den kommer her hver Sommer og sommetider ogsaa engang om Vinteren. Det er nogle flinke Fyre, ikke bange for at tage et Tag med i Marken, og saa er der aldrig noget Vrøvl med dem. De sørger for det hele selv. Jeg mærker dem bogstavelig talt ikke.

Saa forleden Dag kommer der en ny Trop. De havde ingen Telte med. Naa, de fik Lov til at ligge i Laden. De havde heller ingen Mad med. — Naa, vi gav dem Middag. Og den næste Morgen, fik de Kaffe med. Ja, for se Kaffe det kunde de jo ikke lave. De holdt ingen Øvelser, drev bare om hele Dagen, og et syndigt Svineri var der efter dem, da de gik.

Ja, se det er bare det jeg vil spørge Dem om — er der ikke noget om, at man skal klare sig selv, naar man er Spejder, eller er det virkelig tilladt saadan at gaa rundt paa Gæsteri..

Ja, for ærlig talt — hvis det skal til at begynde paa den Maade, saa tror jeg meget snart vi Bønder bliver kede af det — og saa skal det i ethvert Fald være Slut med det Sjov her paa Gaarden.“

Landliggeren i Udlandet.

„Rovers“, sagde han. „Er det disse her halv voksne Fyre med bare Knæ og en Pibe i Munden? Jo, saa kender jeg dem. Jeg laa engang paa Landet ved et svensk Badested, og der kom der nogle af dem. De drak Toddy og larmede og sang til langt ud paa Natten. Ikke et Menne-ske var der, der kunde sove. De havde laant Spader og Økser og jeg ved ikke hvad til deres Lejr eller hvad det nu var, de kaldte den. Og tror De, de leverede dem tilbage igen!“

Jeg gik ned til dem tidlig den næste Morgen. Jeg vilde have sagt til dem, at jeg skammede

mig over „at dette var *mit* Lands Ungdom.“ Desværre var de allerede draget videre paa deres Vikingefærd.“

Der er Forskel, mente

Professoren.

„Det er underligt,“ sagde Professoren, som jeg traf i et Middagsselskab, „saa stor Forskel der er paa Deres Troppe.

Jeg bor derude, De ved, ved Fem-Vejen, og der morer jeg mig lidt med at se paa dem komme forbi om Søndagen. Nogle Troppe stopper op, spiser Iscrème, saa det flyder dem helt op i Ærmerne — andre marcherer stolt forbi og det kunde ikke falde dem ind at se til den Side, hvor Vaffelboden ligger.“

„Ja, Hr. Professor,“ sagde jeg — „der er Forskel, men kun

Professorerne ser det. Desværre er det saadan. Almindelige dødelige bedømmer hele Korpsset efter den ene Spejder, de har set i Virksomhed. Den Mand, der er blevet hjulpet hjem i Taagen vil lovprise Korpsset, og den Dame som en enkelt Spejder har været uhøflig mod betragter uvilkaarlig alle os andre som nogle Gadedrenge.“

C. Lembcke.

DRENGENES

SVEND FLEURON

„Han ejede i sig Fornemelsen af en dyb Samhorighed med Naturen; som Dyret følte sig eet med Elementerne — saadan ogsaa han! En Sommermorgen, en Jævn døgnstorm, en Bygevejrsgang i Høst eller et fygende Snefog ved Januar-tide tog ham, som det Fnug i Verdensaltet han var, op i sig.“

— Saadan skriver Svend Fleuron et Sted i „Egerup“ om Grev Adam, men i Virkeligheden passer Beskrivelsen selv — den fine og skarpe Naturkender, han selvens lige saa godt paa er.

En sand Nydelse er det at læse hans Bøger. I hver Linie skimter man Forfatterens Kærlighed og Kendskab til den store Natur, og det er — naar man læser det — som om man selv er midt i det hele og ser Dyrene, Fuglene og Naturen udfolde sig for én.

Det er prægtige Bøger, Svend Fleuron har skrevet.

I „Ib Fidelius Adeltand“ fortælles paa en fornøjelig underholdende Maade om en Grævlingehunds omskiftelige Liv. — I „Haren den

NEVER GIVE UP!

Et Jubilæum er forløbet i dybeste Stilhed. Forleden Dag var det 5 Aar siden, Frk. Ida Christensen blev knyttet til Det danske Spejder-Korps, som hun siden har viet sine Kræfter, sin Tid og sin utrættelige Energi under Udførelsen af et Arbejde, hvis Omfang kun de allerfærreste har Begreb om. Det er hende, der holder hele Maskineriet i Gang. Hun er Spejderchefens højre Haand. Hun er paa een Gang Sekretær, Bogholder, Kasserer, Administrationschef i Arkivet og meget andet. Derfor har hun travlt fra Morgen til sen Aften; og alt, hvad hun tager fat paa, bliver udført med den allerstørste Omhu, Punktlighed og Sparsommelighed — netop saadan som en Spejder skal gøre det — og Spejder er hun med Liv og Sjæl — altid i godt Humør — altid fuld af Livsmod. Vi har Grund til at sige hende Tak — ikke mindst fordi hun aldrig har „givet op“. — Det vilde andre have gjort for længe siden!

E. Krinckel.

DIGTERE

graa“ fortæller Forfatteren med en Individualiserings-evne, der næsten helt fortryller én, om nogle Harekillinger. — I „Grum“ skildres Livet i Moser og Indsoer, og man følger med levende Interesse „Grum“, en Gedde, der frå at være en Fomme lang udvikler sig til at blive en kæmpemæssig Fisk. — „Det tuder om Natte“ handler om den sidste store Hornugle „Strix Bubo“ — og „Det røde Kobbel“ om et moderløst Rævekuld.

I hans sidste Bog „Egerup“, der har Undertitlen „Farvel til et Stykke Danmark“, naar Forfatterens Kærlighed til Naturen højst op, og man følger interesse- ret Grev Adam — den gamle Natursker.

Naar man har læst en af Svend Fleurons Bøger, gemmer man den ikke hen — nej, Gang paa Gang tager man den frem og læser i den, idet man nyder hans dybe, fine Natursans.

For Spejdere er Svend Fleurons Bøger en ren Lækerbidsk — thi hvem elsker vel Naturen mere end en Spejder.

Skrig og Skraal — Fest i Gaden — Slagsmaal —

som det er kendt fra de københavnske Sidegader, saaledes var hele den siamesiske Ungdom, — og saaledes er en stor Part, ligesom her, den Dag i Dag. —

Efterhaanden som den europæiske Kultur vinder frem, faar Siameserne imidlertid mere og mere Øjnene op for, at Livet leves for mere end en Haandfuld Ris, — og den moderne Siameser har af den gamle Nationalkarakter kun beholdt Elskværdigheden og Ridderligheden, medens Mageligheden er lagt paa Hylden.

Med de europæisk (og amerikansk) ledede Skoler har Spejderbevægelsen selvfølgelig ogsaa holdt sit Indtog i Siam. — Det er en Fornøjelse, som her, at iagttagelse en Flok glade Spejderdreng, der i Uniform minder om de svenske Spejdere, kun er de barbenede og -fodede, drage af Sted med fuld Oppakning.

Uden her at komme nærmere ind paa Spejderbevægelsens religiøse Side, maa jeg paapege, at Siameserne paa Grund af Budhismens mange Lighedspunkter med Kristendommen let antager denne, og som bekendt er det Kristentroen og den kristne Moral, der er de bærende Kræfter i den originale engelske „boy-scout“ Bevægelse. —

Siameserne er fødte Idrætsfolk. — De ror og svømmer næsten før de kan gaa, de rider og løber og saa spiller de Fodbold — uden Støvler, og sikken Brandskud de kan levere! Det hænder — navnlig til Match mod Europæere — at et siamesisk

SIAMESISK UNGDOM

Fodboldhold møder op „fuldt paaklædt“ med Støvler, Ankel- og Knæbind og Skinner, men lidt efter lidt, smides alle disse for en Siameser overflødige Genstande og saa bliver der Spil — af Sted suser Siameserne som Antiloper, med de store, tunge Europæere pustende efter sig. — Er en Siameser ved at „tabe“ Bolden, klemmer han den behæn-

over. — Til Motorløb, Heste-Væddeløb og Fodbold møder de siamesiske „Hylekor“ frem og der bliver Latter og Jubel naar „Nai Farang“ (d.v.s. „d'Herrer Europæere“) faar Klø — national Stolthed ligesom herhjemme.

Siameserne ser med Ærefrygt og Respekt op til Landets Overhovede, Kong Rama den Sjette. Kongen er Sportsmand som de, og han møder frem til alle store Sportsbegivenheder, modtaget af Folkets begejstret klingende Chaioh (Hurra).

Siamesisk Ungdom.

digt fast mellem Foden og Skinnebenet og hopper af Sted med den, til han kan „skyde“, og bliver han „tacklet“, bøjer han sit ene Ben, saa at Bolden klemmes mellem Knæet og Jorden, med det andet Ben sætter han af og drejer rundt — og løber saa videre; alt dette gøres naturligvis i fuld Part og flottere end det kan beskrives.

Stærke og smidige. —

Liv og Humør. — I Biograf-teatrene morer Ungdom og Alderdom sig over Charlie Chaplins Ben og Harold Lloyds store Hornbriller og lille Skæg, medens Slagsmaalene i „Liberty“ og andre lignende amerikanske Film vækker Begejstring, særligt hvis det i væsentlig Grad er Stykkets Skurk, det gaar ud

Jeg husker de sidste Dage jeg var i Bangkok (Sept. 1919) da vendte det siamesiske Troppekontingent hjem fra Verdenskrigen — de havde lige naaet at faa Foden i Land i Frankrig, da Vaabenstilstanden blev sluttet. Det var allesammen unge Mænd

— Officerer og Menige — ranke og spændstige marcherede disse Helte gennem Bangkoks Gader eskorteret af den kongelige Garde, Infanteri, Kavalleri og Artilleri. Vel havde de ikke faaet deres Ilddaab, men er ikke alle de Helte, der er rede til at ofre alt for en god Sag — om det kræves — og som viser det i Gerning?

Vær beredt!

Siams Folk hyldede dets Ungdom i de Dage — alt var illumineret. — En Farvepragt, som trods enhver Beskrivelse var Rammen om den Begejstring, der havde grebet det siamesiske Folk, da de forstod, at de var en Faktor, der regnedes med — Brethren in Arms. —

Bernhard Damms.

FUGLELIV — LIDT OM SØENS OG MOSENS FUGLE

For mange Aar siden havde man lagt en Dæmning over Fjorden paa en af dens smalleste Steder, Vandet indenfor Dæmningen havde man pumpet ud, der skulde vindes Land til Agre og Enge; meget Land blev vundet, men tilbage blev en kilometerlang So med flade, side Bredder, et glimrende Tilholdssted for Søens og Mosens Fugle

Endnu bærer Soen paa et Stykke af sin ene Bred Præg af Fjorden, som den engang horte til, det flade Land, bevokset med vilde Græsarter og tæt bestrøet med store Kampesten, strækker sig helt ned til Soen; men ellers udjævnes Overgangen mellem Vand og Land af Enge med højt saftigt Græs, der gaar i et med den brede Skov af Ror Soen rundt.

Det er i Midten af Maj, Græsset spirer kraftigt i Engene, der er Sol nok, det haster ikke med at komme til Vejrs, Rorskoven, der engang i Vinter, da Soen var lagt til, blev fældet, staar nu med sine fodlange Stubbe, omtrent en Fjerdedel af dens Højde blev vi snydt for, saa højt var Vandet steget for Frossen kom; men mellem de gamle Stubbe skyder de nye Ror til Vejrs, endnu spidse som Spyd, men snart skrider de og dækker det Fugleliv, der allerede rorer sig mellem dem.

Omtrent paa Græsen mellem disse to forskelligartede Sobredder ligger en Gaard, et Centrum for denne Del af den udtørrede Fjords Opdyrkning, her danner Soen en lille Bugt, og paa en Strækning af ca. $\frac{1}{2}$ km er Rorbevoksningen særlig kraftigt her, til Trods for det nære Naboskab med Mennesker, udfolder Fuglelivet sig rigt, her yngler Side om Side et forskelligartet Selskab af Søens og Mosens Fugle. Den nære Beboelse lader ikke til at genere Fuglene, daglig Morgen, Middag og Aften rides 14 Spand Heste til og fra Arbejde i de tilstødende Marker; Fuglene frygter kun Mennesket, naar det kommer alene, en Mand, der rider med et Spand Heste eller følger dem efter Ploven, er for Fuglene ikke længer noget Menneske, det er to Ting, der hører sammen, og som ikke gør Fortræd.

— Ofte, naar jeg har pløjet, har jeg nærmet mig en rugende Vibe; for hver Omgang, med 5 til 10 Minutters Mellemrum er jeg kommet den en

Lammefjord,

Agerhønerede.

5. Juni 1919.

Furebredde nærmere; Vibehannen har skrigende Vib-bi-vib fløjet mig og Hestene om Ørene, trommende i Luften med de „lappede“ Vinger, men Hunnen har rolig passet sin Rugning, til jeg er kommet den 2 a 3 Meter nær, først da er den tavst fløjet bort, lavt hen over Marken; saa gælder det i en af de følgende Omgange om ikke at pløje de 4 Æg ned, der kun ligger

paa nogle ganske faa Straa og fuld-stændig falder sammen med Marken; — ofte har jeg flyttet hele Reden, taget Æggene i en Haand, Straaene i den anden, lavet en Fordybning i Jorden med Hælen og lagt det hele deri; ofte har jeg maattet flytte Reden flere Meter bort fra dens oprindelige Plads, men Viben har altid fundet den igen og fortsat sin taalmodige Rugning, — dog er det hædt, at jeg først har opdaget Reden i det Øjeblik, Ploven vendte den Fure, hvor den laa og saa er hvert Forsøg paa Redning forgæves. Engang senere hændte det, da jeg radrensede en Roefromark, at jeg opdagede en Agerhøne, der laa rugende mellem Raderne faa Meter fra, hvor jeg gik; den laa trykket fladt ned mod Reden og dens Camouflage fik den til at ligne en lille Forhøjning i Marken, kun et Par blanke, mørke Øjne fulgte mig og Hesten og viste, at der var Liv og Aarvaagenhed til Stede; — først, da jeg kom umiddelbart hen til Reden, fløj Honen støjende op og blottede et smukt Kuld paa op mod en Snes omtrent runde, hvide Æg, Reden var saa fyldt, at flere af Æggene trillede ud, idet Fuglen fløj op, jeg lagde dem op til de øvrige, og længe varede det ikke, før jeg igen saa Honen trykkende sig over Æggene og blive til et med Jorden.

Kommer man derimod alene, kender Fuglene Fjenden, og da bliver der en Skrigen over So og Mose, den ene Fugl advarer den anden, og hver søger paa sin Vis at narre en bort fra det Sted, hvor den har sin Yngel.

En stakkels anskudt Fugl slæber møjsommeligt sin saarede Vingehen over Jorden, det er Præstekraven, der nu prøver at lokke mig efter sig i den Tro, at jeg er lige saa ivrig efter Fuglesteg som Forvalterens langhaarede Koter, som den forleden Dag fik lokket bort fra Reden paa denne Maade — den har narret mig en Gang, denne Gang skal jeg nok finde Reden, jeg ved „Tampen brænder“, men at lede efter Reden er forgæves.

Lammefjord,

Vibereede.

10. Maj 1919.

(Fort.) Karsten Krüger.

PAA KRYB- SKYTTEJAGT

Maanen stod højt paa den klare Himmel. Den sendte sine klare Straaler ned i den lune Aften og fik Soen til at ligne flydende Solv. Det var om trent blikstille, kun en sagte Susen for gennem Granernes Toppe.

Alt, hvad der kunde krybe og gaa i Lejren og den nærmeste Omegn, var samlet om Lejrbaalet. Lejrbaalene hernede ved Soen havde ligefrem Ry paa sig. Naar Mørket faldt paa, strømmede Folk til. Landboerne fandt stor Adspredelse ved at gaa til Lejren om Aftenen, naar det daglige Arbejde var tilendebragt. Det morede dem at høre de muntre Sange og Fortællinger, det kunde endog hælde, at en af dem kom ind i Kredsen og fortalte eller sang en særlig morsom Sang, Spejderne ikke havde hørt før.

I Aften havde det nu været særlig interessant. En Proprietær, der boede i Nærheden, havde fortalt om Jagten paa det afrikanske Storvildt. Han havde selv for mange Aar siden været ansat i den belgiske Regerings Tjeneste i Kongo. Det var meget spændende; saa var der blevet serveret The og „hjemmebagt“ Franskbrød for Gæsterne. Derpaa havde Tropsføreren fortalt om en anden Slags spændende Jagt. Jagten paa Krybskytterne herhjemme i de store Skove. Da han var færdig, var der nogle Spejdere, der udbød:

„Der kunde det være Sjøv at være med.“

„I kan saamænd sagtens faa Jeres Lyst styret,“ sagde en Mand, som havde staaet i Nærheden og hørt Fortællingen. „Vi har netop saadan en farlig Krybskytte her i Skovene. Det er ikke mere end 14 Dage siden, han skød paa en af Skovbetjentene, som overraskede ham i Skoven. Ham kan I gaa ud og fange.“

En Del Spejdere var straks Fyr og Flamme, de sprang op og løb hen til Manden for at faa nærmere Oplysninger.

„Jo jeg er Skovrider, saa jeg maa vel nok have Kendskab til det, men tror I nu ikke, at det er at lege med Ilden. I er jo kun Drengene endnu, og det er en stor, kraftig Mand, man risikerer, at han skyder Jer ned. Nej, det vil jeg ikke have paa min Samvittighed. Gaa I nu hellere i Seng. Godnat.“ Saa forsvandt Skovrideren.

Gæsterne gik, og Spejderne blev sendt til Køjs. Snart hvilede Lejren. Det vil sige ikke helt. „Bæverne“, de ellers stille „Bævere“, blev ved med at tale. Tropsføreren havde nu flere Gange bedt dem om at holde op, men det varede kun et Øjeblik, saa var det galt igen. Nu var det Vilhelm.

„Aa jo, Sven, maa vi ikke nok? Det kunde være vældig Sjøv at komme trækkende hjem med saadan en Krybskytte. Du kan ikke være andet bekendt.“

„Nej, det gaar ikke. Tropsføreren giver os ikke Lov.“

„Jamen han behøver ikke at faa det al vide. Vi lister lige saa stille af. Der er ingen, der skal høre noget,“ supplerede Borge.

„Vi vil blive set. Vagterne kan ikke undgaa at se os, naar vi gaar. Lad os saa sove.“

„Aa, din Dødbider, Sven, du er da ikke bange for saadan en Smule Krybskytte. Det hele vil gaa af sig selv. Knud og Willy skal paa Vagt Kl. 12. Saa gaar vi andre. Der er ingen af os, der skal paa Vagt,“ fortsatte Vilhelm.

„Naa, du tør sige, jeg er bange. Det vil jeg nok bede mig fritaget for at høre en anden Gang. Nu gaar jeg ud og fanger ham alene. Det vil jeg virkelig ikke lade sidde paa mig. Mine Spejdere skal ikke have Grunda til at sige om deres Fører, at han er bange.“

„Nej, Sven, jeg mente det ikke. Hører du Du maa ikke gaa alene. Hvis du gør det, løber jeg hen og fortæller Tropsføreren det hele. Vil du tage os med, skal vi nok tie stille.“

De laa længe og skændtes, det var lige ved at udarte til Slagsmaal, men saa blev de endelig enige. Der var dog to, der ikke var helt glade, det var Knud og Willy, de vilde ogsaa gerne have været med, men naar Sven sagde, at saadan skulde det være, saa plejede de at adlyde. De fik dog Paalæg om at holde Vagt, lige til de andre kom tilbage, selv om deres Vagt var udlobet. Paa den Maade fik de Lov til at deltage i Jagten.

Saa snart Klokken blev tolv og Afslutningen var overstaaet, listede de alle ud af Teltet og gjorde deres Forberedelser. Maanen var gaaet ned, saa det var bølgeomørt. De forsynede sig med Lommelygter, Reb og Stave. Saa drog de af Sted. Lydløst sneg de sig ind gennem Skoven og ud til det Sted, hvor de tidligere havde opdaget de største Veksler. Der maatte Krybskytten sikkert holde til. Efter at have aftalt nogle Signaler, skiltes de to og to og gemte sig ved de største Sten. De var ikke fri for at have Hjertebanken. Det var jo ogsaa det mest spændende, de hidtil havde været med til. Hvad mon de andre vilde sige, hvis de fik det at vide. Men det skulde holdes hemmeligt, det havde de bestemt.

Klokken blev haade eet og to. Den gik allerede stærkt til tre, men der var stadig intet sket. De begyndte saa smaat at opgive Haabet. Halvdelen af dem laa og sov, medens de andre passede paa. Det lod ikke til, der kom nogen Krybskytte i Nat, de kunde vist godt tænke paa at gaa hjem igen. Hvordan mon Knud og Willy forresten havde det, de fik en lang Vagt.

En svag Stribe ved Horisonten i Øst tilkendegav, at nu nærmede Dagen sig med stærke Skridt.

Ved en af Vekslerne laa Kristian og Hans. Kristian laa og sov paa den ene Side af Stien, medens Hans sad og missede med Øjnene over paa den anden Side. Han syntes, han aldrig havde været saa søvrig som netop nu. Pludselig hørte han en ganske svag Lyd et Stykke nede paa Stien. Nu kom

han maaske. Hans Hjerter begyndte at banke heftigt, det var dog et forførdeligt Spektakkel, det dumme Hjerter. Han var ganske sikker paa, at det kunde høres helt ned til Lejren. Lyden af listende Trin kom nærmere. Han prøvede, om han kunde se noget, men nej, det var hælsmørkt herinde under Granerne. I det samme sprang en langagtig mørk Skygge forbi.

Uh—h, hvor var det dog uhyggeligt, han kunde ikke engang komme til at vække Kristian uden at lave Støj. Bare han dog var hjemme i Lejren igen. Den var alt andet end gunstig. Han fik ligefrem sultne Fornemmelser i Maven og Buksevand ned ad Ryggen. Ikke at tale om Haaret, Hatten maatte bestemt svæve frit i Luften. Han syntes pludselig, her blev saa koldt.

„Du er bange. Løb hjem,“ sagde en Stemme i ham.

„Nej, jeg er ikke. Det var kun en Ræv, der løb forbi,“ svarede han og strammede sig op.

Saa lod der i det samme et Skud lige i Nærheden. Han for forskrækket sammen. Kristian gav et Spjæt fra sig og stak Hovedet frem. I det samme

kom den anskudte Ræv farende forbi. Det gik dog ikke saa hurtigt, for det ene Bagben var skudt over. Lidt efter hørte de Skridt og var klare over, at nu maatte det være Skytten, der kom. Deres Hjerter bankede endnu heftigere. Hans fortalte senere, at det lod, som naar man banker paa en Ladeport med knyttede Næver. At Skytten ikke kunde høre det, forstod han ikke. Saa nu gjaldt det om at handle. Hurtig greb Kristian Staven og stak den frem mellem Benene paa Manden. Hans fløjtede Signalet. Manden tumlede forover med et Hyl, og de to Spejdere sprang over ham med et endnu højere Hyl. Paa Sekunder efter var de andre kommet til.

Det blev en haard Kamp. Det saa mange Gange ud til, at Manden skulde knuse en af Drengene under sig, men trods alle Anstrengelser kunde han dog ikke staa sig mod de mange kraftige Spejdere, som var trænete i Boksning og Jiu-Jitsu.

Børge blev sendt af Sted til Skovridergaarden for at hente Hjælp. Han naaede Gaarden i stærkt forpustet Tilstand, og efter en Del Besvær, men

godt understøttet af Hundene fik han Skovrideren banket op. Han kom ud i bar Skjorte og med en Riffel i Haanden og spurgte, hvem det var, der kom her og lavede Halloj midt om Natten.

„Skynd Dem — Hr. Skovrider — vi har fanget — en — Skybkrykke — Sludder — en — en Krobskrykke — Krybskytte.“

„Hvad er det for noget Vrovl. Kom lidt herind, min Dreng, du maa have drømt. Er det Krybskyttehistorien fra i Aftes, der spøger i din unge Hjerne?“

„Nej, det er en — virkelig Krybskytte. Vi har lige fanget ham inde i Skoven. Det er maaske ham, der skød paa Skovbetjenten.“

„Ha ha ha. Nej, det kan det aldrig være. Der er ikke skudt nogen Skovbetjent i mit Skovdistrikt. Ha ha ha. Saa maa det alligevel være den Historie, der har virket skadeligt paa dig. Gaa du nu hellere ned i Lejren igen, og lad være med at forstyrre mig med dine Dromme.“

„Jamen det er nu....“

„Ja ja, vist er det det. Sov nu godt. Godnat.“

Og saa lukkede Skovrideren Døren

LANDSLOTTERIET

Naar Landslotteriet, trods de vanskelige Tider fik det forholdsvis gode Udfald, skyldes det i væsentlig Grad den Energi, der blev udvist af de mange Troppe Landet over. Ikke alle Troppe har dog været lige iv-

rige for at hjælpe deres Korps, men til Gengæld er der andre Troppe, der har taget et godt Tag. Disse Troppe har fra Korpsset faaet et Diplom til at ophænge i deres Tropslokale som Anerkendelse for det gode Arbejde, der

er ydet.

Navnene paa disse Troppe findes nedenfor, og samtidig er der angivet, hvor mange Spejdere, der var i Troppen den Gang, og det Antal Lodsedler, hver Spejder gennemsnitlig har solgt.

Troppens Navn	Antal Spejdere.	Antal Sedler pr. Spejder.
1 Aalborg	8.....	17
3 Vesterbro	30.....	14
Kolding	24.....	10
2 Vesterbro	28.....	9
2 Vibenshus	9.....	9
1 Roskilde	30.....	6
Bornholms Division ..	34.....	5
1 St. Georg	67.....	5
3 Østerbro	41.....	4

Troppens Navn	Antal Spejdere.	Antal Sedler pr. Spejder.
4 Vesterbro	38.....	4
1 Valby	42.....	4
Vedels Egne	50.....	4
1 Faaborg	25.....	4
1 Stege	22.....	4
2 Aarhus	38.....	4
2 Østerbro	20.....	3
1 Nørrebro	34.....	3
9 Nørrebro	19.....	3

Troppens Navn	Antal Spejdere.	Antal Sedler pr. Spejder.
1 Frederiksberg	18.....	3
1 Herning	46.....	3
2 Herning	46.....	3
1 Maribo	30.....	3
1 Frederikshavn	43.....	3
3 Odense	24.....	3
1 Aarhus	44.....	3
1 Absalon	30.....	3
1 Vanløse	16.....	3

for Næsen af ham. Hvad skulde han saa gøre. Han stod et Øjeblik og grun-dede.

„Hov, der staar en Trillebør. Den laaner jeg, saa kan han komme ud og køre Stads.“

Saa tog han Trillebøren og trillede ad Skoven til. Det var utroligt, saa langsomt det gik, syntes han. Endelig naaede han dem. Med lidt Besvær fik de Fangen læsset paa Børen, og nu drog Optøget tilbage til Skovridergaarden.

„Naa, han vilde ikke tro paa dig. Men nu skal han da faa at se, at vi ikke laver Grin med ham.“

Klokken fire holdt de deres Indtog i Gaarden, hvor de blev modtaget af Hundenes Gøen. Skovrideren kom ud og begyndte at skælde ud.

„Hvad er det for en Optreden af Spejderne. Kan man nu ikke faa Lov til at sove i Fred om Natten. Vil I nu se, I kan komme af Sted i en Fart.“

„Undskyld, Herr Skovrider, men maa jeg lige faa Tilladelse til at sige et Par Ord.“

Op nu fik Skovrideren hele Historien. Til hans store Forundring, og som Bevis for Udtalelserne, blev Fangen kørt frem. Det varede længe, inden de kom hjem i Lejren igen. Stakels Knud og Willy, de havde næsten opgivet at se Kammeraterne mere, og gruede for Dagen, naar det hele vilde blive afsløret.

De listede alle stille i Seng for at sove et Par Timer for ikke at vække Mistanke.

Tropsføreren undrede sig den Dag over, hvad der var gaaet af de gode „Bævere“. Det havde han aldrig set før. De var næsten ikke til at faa op om Morgen, og hele Dagen gik de og halvsov; der maatte være foregaaet no-

get i deres Tell om Natten. Talte han med dem, var de meget indesluttede og paastod, de havde det udmærket.

„Vi har det storartet, har næsten aldrig været saa raske som i Dag,“ var Svaret. De lod ogsaa til at være glade, naar de talte sammen indbyrdes. Det var underligt. Om Aftenen var det rent galt. De sad hele Tiden og faldt i Sovn ved Lejrbaalet. Først da Skovrideren kom og bad om Ordet, kom der Liv i dem.

Skovrideren fortalte saa, hvorledes de var kommet til Gaarden om Natten

med en Krybskytte paa en Trillebør. Han, Skovrideren, havde ikke vidst af, at der var Krybskytter i hans Distrikt, han havde ganske vist sagt det den foregaaende Aften, men det var kun for at skræmme de ivrigste af Spejderne. Saa havde de alligevel ikke ladet sig skræmme, men var paa egen Haand gaaet ud for at fange ham. Der var virkelig en Krybskytte, det var endda en af hans egne Karle, som i længere Tid havde drevet Krybskytteri i Skovene. Det var nu lykkedes dem at fange ham, de havde bragt ham til Gaarden og var saa straks forsvundet, da han var bragt i Sikkerhed. Han vilde nu gerne have, at de Spejdere, der havde fanget ham, skulde rejse sig.

Ingen rørte sig.

„Hvad? Var der ingen af Jer med? Saa maa jeg se, om jeg selv kan finde dem,“ sagde han. „Var du ikke med?“ han pegede paa Borge.

Borge rødmede. „Jeg drømte det jo kun,“ svarede han.

Det blev nu let opklaret, hvor det var, Bæverne havde været om Natten. De fik et dundrende Hurra, og Skovrideren bad hele Troppen om at være hans Gæster næste Aften.

De blev hjerteligt modtagne paa Skovridergaarden, og da de sent paa Aftenen atter skulde hjem i Lejren, gav Skovrideren Tropsføreren en stor, forsegleet Konvolut, som først maatte aabnes, naar de var rejst hjem.

Konvolutten indeholdt en Takke-skrivelse og Invitation til atter at ligge i Lejr ved Skovridergaarden, hvor de altid vilde være sikre paa at blive godt modtaget. Der laa ogsaa 100 Kr. til de raske „Bævere“. Pengene skulde være til en ny Lejrtur. Troppen fik 200 Kr.

Skovrideren blev omgaaende ud-nævnt til Troppens Patron.

Vi lever i et lille, fredeligt Land, hvor man ikke behøver at beskytte sig mod grumme Rovere eller Snigmordere, hvor man kan gaa paa de skumleste Steder, ja, midt om Natten, uden at frygte for at lide Overlast, og dog ser man Spejdere, som jo burde høre til de mere modige, forsynet med Dolke paa op til en halv Meters Længde, som mange endda sætter uden for Frakken. Er det virkelig nødvendigt at gaa med et saadant Mordvaaben, og saa til-

BITRE PILLER

med synligt, ja, jeg gaar da ud fra, at det er for at kunne beskytte dem, og ikke som Pynt, de bæres, thi i modsat Fald er vi vist inde paa en stor Skraaplan. Vi faar Skyld for at være et militaristisk Korps, men kommer det mon ikke meget af den Slags Smaabagateller, som Folk lægger Mærke til, og som vore Fjender,

som vi jo desværre endnu har mange af, spreder rundt om, hvor de kan virke mest skadelige, og derfor synes jeg, at vi skal tage os sammen og søge at faa den Slags Ting væk. Skal vi være enige om, hver Gang vi møder en af d'Herrers med Dolke, at skamme dem ud, saaledes at vi inden lang Tid er blevet helt fri for disse Køkkenknive, og vi vil da være naaet et Skridt nærmere til at være et virkelig Drengkorps.

G. 19. H. K. D.

VERDENS-TURNERINGEN

KINA OG CEYLON-AFDELINGERNE AFSLUTTEDE

2. Afdeling af Verdens-Turneringen er afsluttet. Vi bringer i Dag nogle af de til denne Afdeling indsendte Besvarelser. Just som vi skulde til at sende dem af Sted, kom Uwe ind ad Døren. Han var lige et lille Trip hjemme fra Hankow, sagde han, og saa vilde han dog se, hvordan det gik. Og saa haledes han op af en dyb Træske det nydelige lille kinesiske Arbejde, som I ser Billedet af over disse Linier. „Versaagod,“ sagde han, „der har De Præmien.“ Uwe er storartet, og vi tør nok sige, han har sendt sine gamle Spejderkammerater en venlig Tanke, da han fandt den Solvskaal frem til Jer.

Resultatet blev, at Steffen Lange skulde have den. Men aldrig saa snart var det bestemt, før Kai Eldal traadte ind i Stuen. — Eldal horer ogsaa til vore gamle Spejdere, fra de allerførste Aar. Han har været et Par Aar i Chile, hvor han naturligvis har været en aktiv og skattet Deltager i Spejderarbejdet. Og nu er han kommet hjem igen. Han havde Favnen fuld af de vidunderligste Blaarævehale, og han kom med 3 flere Hundrede Aar gamle smaa chilenske Solvkrusifixer, og dem vilde han absolut have til at gaa ind i

Uwe hjemme fra Hankow.
Steffen Lange vinder
Kinspokalen.

Kai Eldal hjemme fra Montevideo udsætter Ekstrapræmier
i Kina og Ceylon Afdelinger.
Midtjyskes 15 Opgaver
afsendt til Jørgen Boje
Kinsbasen.

Konkurrencen.

Behøver vi at sige Jer, at vi ikke tog i Betænkning at sige hjertelig Tak for dette straalende Tilbud — som et Resultat heraf er vi nu i Stand til at uddele følgende Ekstrapræmier i de 2 i Dag afsluttede Afdelinger af Verdensturneringen.

Thorkild Valentiner (Lovetroppen, København) 1 chilensk Krusifix.

Søren Stamer (Lovetroppen, Kbhvn.) do.

Knud Seehusen (1. Viborg) do.

Aksel Mortensen (1. Herning) lille Blaarævehale.

Poul Jespersen (1. Herning) do.

Svend Aage Truelsen (1. Herning) lille Blaarævehale.

Arnold Woldsgaard (1. Herning) do.

Svend Aage Kjærsgaard Mortensen (1. Herning) lille Blaarævehale.

Svend Thygesen (5. Østerbro) do.

Hvad endelig den sidste Afdeling af Turneringen angaar, Sydafrika-Afdelingen, kan vi meddele Jer, at Midtjyskes 15 Opgaver i dette Øjeblik er paa Vej op ad en af Kongos Smaafloeder op til Jørgen Boje.

AD UKENDTE VEJE — I MØRKE OG MODVIND

Klokken var 7, saa det var altsaa mørkt, da jeg cyklede ud ad Lyngbyvejen. I Lyngby provianterede og pumpede jeg, og da jeg kom til Geels Bakke, trængte Ringen til Luft igen. Men naar man skal pumpe baade i Lyngby og Holte, skal der ogsaa pumpes i Birkerød og Bloustrød, hvis man da skal den Vej. Og det skulde jeg, thi ad den Kant kunde jeg finde Terræn, hvor jeg kunde køre 8 Mil paa ukendt Vej. Da Udsigten til alt det Pumperi ikke tiltalte mig, vilde jeg lappe med det samme. Paa Toppen af Bakken stod en Lygte, og her slog jeg mig ned.

Der var helt lunt her oppe paa Bakken, hvor Skoven tog af for den kraftige Nordvestenvind, og Lygten lyste saa hyggeligt over Vejen. Medens jeg arbejdede med Cyklen, var der en Hare, som underholdt mig med en Række gymnastiske Øvelser. Det er vist det, man kalder wood-craft.

Omsider rullede jeg videre mod Hol-

te. Højt oppe fra Bakken kunde jeg se de oplyste Butikker fra Hovedgaden straaile mellem Træerne. Det saa saa fantastisk ud, som om man havde flyttet den ene Side af Østergade ud i Skoven. Bag Holte var atter Mørke og Mod-

vind, der blev værre og værre des længere jeg kom frem.

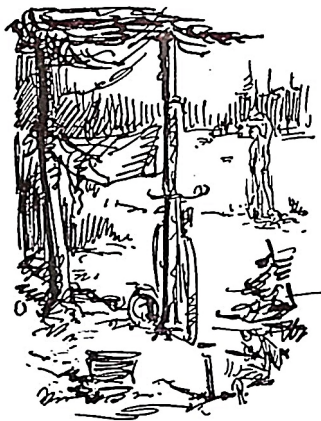
Ved Tokkekob Hegn drejede jeg fra Landevejen. Takket være min gode Dynamolygte var jeg i Stand til at følge Skovvejen til Krudthuset, hvor jeg drejede af, ad en endnu smallere Vej til Dompegaard. Da jeg havde faaet den forønskede Tilladelse, kørte jeg videre ned til den Faarefold, hvor jeg skulde have Lejr. Undervejs fik jeg Vand i mit Kogekar og maatte trække Cyklen til Granskoven begyndte. Jeg vidste, at Teltpladsen laa et Par Hundrede Meter til venstre for mig, saa jeg satte min Kjedel ved Vejkanten og prøvede at trække min Cykel igennem Skoven. Men jeg kørte snart fast i Nælder og store Bunker af afhuggede Grangrene. Det lykkedes mig dog at finde tilbage til Vejen. Her kørte jeg frem og tilbage, indtil jeg fandt et Sted, hvor Granerne ikke stod tættere, end jeg kunde slippe ud paa Marken.

I den store Indhegning fandtes en Gruppe Træer, som jeg valgte til Boplads. Da jeg fraskede over Marken, lagde jeg Mærke til en Bunke Hø, der var saa tørt, at det raslede, da jeg sparkede til det.

Da jeg havde udsøgt mig to brugelige Træer, hængte jeg min Køje op. I passende Højde over Køjen, der er af Sejldug, spændte jeg en Snor, og over denne hængte jeg et Stykke Ballonstof, som jeg gjorde fast langs Siderne med 6 smaa Plokke. Jeg tog mit Madrasvaar og Hovedpudevaar ud paa Marken og stoppede dem ud med Høet. Paa Tilbagevejen tog jeg 3 Sten med fra en Bunke, jeg havde lagt Mærke til. Da jeg havde ordnet min Køje med Madras og Tæpper, hentede jeg mit Kogekar, der stod ved Vejkanten. Samtidig tog jeg et Par tørre Grankviste med, hvilket er det Brændsel, jeg holder mest af. Jeg gjorde Ild og stillede de tre Sten op til Stativ for Kogekarret. Min Fodpumpe gravede jeg lidt ned i Jorden ved Siden af Ilden med Slangen rettet mod denne. Nu kunde jeg bruge Pumpen til Blæsebælg. Mit Maaltid bestod af ristet Franskbrød og Kaffe. Sidstnævnte fik jeg til at koge lidt hurtigt ved at synge en bestemt lille Sang. Ikke for det jeg er overtroisk, men der er flere Ting, der indvirker paa Ilden. Fuldmaane er ikke godt. Maanen har vist onde Øjne, naar det gælder Ild. Det har min Tropsfører ogsaa; ham maa vi altid smide ud af Lejren, naar vi skal koge. Da Kaffen kogte, slog jeg en Sjal koldt Vand i, det tager den kogte Smag og faar Grumset til at synke til Bunds. Omsider stod Maanen op, men den var kun halv, saa jeg tændte en lille Lygte, som jeg hængte over Køjen. Jeg tog mit Kluns ind og gik til Køjs med det samme. Det ene af mine Tæpper er syet til en Fodpose, der naar mig til lidt over Knæene, og Køjen, der slutter om mig, skal nok holde sammen paa Tæpperne. Fodpose og Hovedpude er nødvendigt for at jeg skal ligge godt. Jeg lagde mig dog ikke straks til at sove, men underholdt mig først en Times Tid med Jack London. Det var dog altid som en Slags Selskab, thi jeg bryder mig ikke meget om at være ude alene. Sæt Køjen vilde falde ned, saa maatte jeg støde haardt,

naar der ikke som ellers laa et Par Spejdere under Køjen, til at tage Stødet af.

Da jeg tørnede ud næste Morgen, skinnede Solen mellem Træerne, men det var rigtig raakoldt i Luften. Jeg tog dog et Krus og Haandklæde med mig ud paa Marken, hvor jeg fandt lidt Vand, der pibede mellem Græsset. Jeg klædte mig af, og med Kruset osede jeg Vandet over mig. Det er en Maade, hvorpaa man næsten altid kan faa et Morgenbad. Da jeg var klædt paa, fik Solen lidt mere Magt, saa jeg følte mig rigtig veltilpas og varmede Kaffen, der var blevet tilovers fra Aftenen. Jeg

havde et Par Boller, som jeg skar igennem og anbragte paa Pinde ved Ilden; saa bliver de til Kryddere, og friske Kryddere er jo en af Livsbetingelserne Søndag Morgen.

Da jeg havde faaet pakket og var paa Vej bort, fik jeg at vide, at Klokken var 9. Først nu kom jeg ind paa Terræn, hvor jeg ikke havde været før. Jeg kørte i straalende Solskin mod Nord til Kirkelle, hvor jeg gjorde en Afstikker til Kirkelle Hegn, hvor findes et Par Gravhøje. Den ene rummer to usædvanligt vel bevarede Kamre. Det ene, der er cirkelrundt, er to en kvart Meter i Diameter og halvanden Meter højt, det andet er lige saa stort, men lidt aflangt. Kamrene, som er adskille, har hver sin Indgang, der er c. 3 Meter lang, men saa snæver, at et Menneske knebent kunde krybe igennem; derfor er der ogsaa brudt et Par Indgange til

Rummene. Hvert Kammer har to Overliggere. Jeg gjorde mine Betragtninger over, at man ad denne Kant aldrig behøvede at savne Nattekvarter og fortsatte derefter min Tur. Jeg har senere søgt lidt mere Besked om disse Høje i Trap, men der er ikke oplyst mere, end jeg kunde se paa Stedet. Jeg fik helt Respekt for Bønderne der paa Egnen, at de gennem Tiderne har kunnet lade Højen i Fred. Ogsaa den fuldstændige Stensætning om Højen var urørt. Da jeg fra Kirkelle kørte igennem Store Dyrehave, stadig mod Nord, passede jeg at holde mig paa for mig ukendte Veje. Det er mig stadig en stor Fornøjelse at fare afsted gennem Skov, op og ned ad Bakkerne, og ud og ind mellem Træerne. Jeg brugte lidt Tid til at søge efter Brombær. Ranker fandt jeg, men ingen Bær, saa der maatte vel være nogen, der havde stjålet dem fra mig. Over Sorup kørte jeg til Fredensborg. Paa Vejen fandt jeg i Sorup Hegn saa mange Bær, som jeg skulde bruge til min Middag. Jeg var saa heldig at komme til Fredensborg lige efter Kirketid, saa jeg slap ind i Slotskirken. Allertavlen og Prædikestolen imponerede mig ved sin rige og i højeste Grad ejendommelige Udmykning. Det morer mig nu aldrig at se udskaarne Figurer og Ornamente, der er hvidkalkede, saa de ligner Stukarbejde, og det var anvendt flere Steder her. Saa vidt jeg kunde skønne, bliver Kirken endnu oplyst ved Lys, af hvilke der bliver anbragt eet ved hver Kirkestol.

Jeg drev om i Slottets Have og Park, hvor der er et rigt Udvalg af Figurer af alle mulige Beskaffenheder. I Nordmandsdalen findes et halvt Hundrede Sandstensfigurer, der repræsenterer Folkedragter fra Norge, Færoerne og Island, hvilket dog ikke hindrede, at de kedede uhyrligt. De skal være repareret fornylig, hvilket maa være gjort meget godt; det faldt mig da ikke ind, da jeg saa paa dem. Jeg tilbragte en Time i Parken, hvor jeg spiste et Par Stykker Wienerbrød ved Soen. Klokken var eet, da jeg fortsatte ad Vejen gennem Emdrup og Saande langs Esrom Sø. Landskabet var bart, men meget bakket, og det blæste kraftigt fra Soen, men Vejret var vidunderlig

skont, saa det undrede mig kun at træffe et Par Mennesker paa Vejen.

Da jeg en Mil fra Fredensborg naaede Vejen mellem Tikøb og Esrom, var jeg paa kendt Vej, til jeg naaede Esrom. Jeg manglede alle Forudsættningerne til at have nogen særlig Glæde af at se paa Esrom Kloster, hvor jeg blot blev forundret over at se en forvirret Blanding af spids-, rund- og fladbuede Vinduer. Jeg kunde ikke længere følge Vejene langs Soen, men maatte lidt mere vestlig for at finde en af mig ukendt Vej, der førte Syd paa, igennem Gribskov. Vejen var ganske ode, saa jeg kunde atter holde den Fart, det passede mig. Efteraarsstormen susede i de høje Graner, og Hekseringene lyste mellem Stammerne. Som andre Efteraarsbebudere stodte jeg senere paa forskellige Selskaber, der var paa Nødde-tur. Kort for Skovfryd drejede jeg syd-vest og kom til een af de mange „Stjerner“. Her var tre Sten stillet paa Høj-kant og en fjerde lagt ovenpaa — alt-sammen til Ære for Søren Kierkegaard. Uden at have fattet den dybere Symbolik i denne Foranstaltning paa dette af-sides Sted, fortsatte jeg til Otteveje. Nu var jeg atter paa bekendt Vej og kørte til Hillerød. Halvanden km fra Byen fører en Sidevej direkte til Københavns-vejen, men den har jeg ikke benyttet i flere Aar. Jeg kører altid den lille Om-vej neden om Soen for at glæde mig over Frederiksborg.

Da jeg kom til Slottet, var det ikke Tid til at besøge Samlingen, hvilket jeg var ked af, maaske ikke saa meget for selve Samlingen, som jeg kender ud og ind, som for selve Rummene, hvilke jeg aldrig bliver træt af at beundre. De Klokker var halv ni, kunde jeg ikke engang faa Erstatning ved Klokkespillet, der jo kun spiller hver fulde Time.

Et Kvarters tid efter var jeg paa Vej mod Syd ad Københavnsvejen. Jeg kørte atter gennem Store Dyrehave, der med sine herlige Bakker, men mindre herlige Veje satte min Cykle paa en lidt for haard Prove. Over Kirkellet kom jeg atter tilbage til Dæmpegaard, hvor jeg skulde have min Middagsmad. Da jeg hentede Vand, lagde jeg Mærke til en kratbevokset Høj, der var om-givet af en Stensætning, som gav Løfte om, at en Undersøgelse vilde være

Umagen værd. Ganske rigtigt, Højen rummede to selvstændige Kamre. Det ene var i god Stand, lidt mindre end dem, jeg havde besøgt om Formiddagen. Der var kun een Overligger, og der fandtes ingen overdækket Indgang til Rummet. Det andet Kammer var ikke saadan at blive klog paa. Det viste et afsluttet Rum paa en Kvadratmeter, men det har vel næppe været oprindeligt. Resten af Pladsen var overfyldt af Kampesten af alle Størrelser.

Da jeg havde faaet Ild, kogte jeg mine Brombær og satte Meljævning til. Denne Ret tilsatte jeg Sukker, titulerede Brombær suppe og spiste med Kryd-

dere. Derpaa stegle jeg en stor Bøf og brunede Løg. Skyen og Smørret kogte jeg op med lidt Vand for at faa Sauce.

Da jeg var færdig med mit Maaltid, vaskede jeg op og pakkede Klun-sen paa Cyklen. Jeg var ikke kommet mange Skridt med denne, for Baghju-lets Slange med et rædsomt Knald underrettede mig om, at den ikke var bragt ordentligt paa Plads, da jeg lap-pede sidst. Det kommer der af at lappe i Mørke.

10 Minutter efter var jeg paa Vej igen. Klokkeren var da halv seks.

Fra Krudthuset kørte jeg ad en dejlig fredelig Vej mod Øst til Horsholm. Det ærgrede mig, at jeg havde glemt min gamle Regel at holde Kursen saaledes, at man altid kørte mod Vest ved Solnedgangslide. Nu maatte jeg sidde med Hovedet drejet om i Nakken det meste af Vejen. Jeg har aldrig været i Horsholm før, men det fortroder jeg ikke. Da det var mørkt, ignorerede jeg

Slottet saa vel som nogle næbbede Un-ger, der højlydt udtalte sig om min Paaklædning, Udseende og mentale Til-stand. Jeg kørte ad Landevejen til Kø-benhavn uden at opleve noget af no-gen Art. Jeg var hjemme Kl. halv otte efter at have tilbagelagt 14 Mil, hvorfra de 8 var gaaet over ukendt Vej. De 8 Mil havde jeg jo hentet sammen i Brudstykker, men anderledes kan jeg nu ikke fremskaffe det her paa Sjø-land. Selv om Turen havde været bety-delig mere værd, hvis jeg havde haft en Kammerat med, er jeg glad for den, ikke mindst for de 8 Mil ukendt, der nu er kendt Vej for mig.

Steffen Lange,
Assistent ved 3. Østerbro Trop.

„FLYV FUGL, FLYV —“

Da jeg en Aften kom gaaende gen-nem en af de lange Gange paa gamle Frederiks Hospital, lagde jeg Mærke til en Natsværmer, der flagede mod Ru-

Det har tit gjort mig ondt for de arme Dyr, der bliver saaledes indespær-rede, saa jeg gik til Vinduet og pro-vede at gribe den, men den fløj fra

Da jeg havde gaaet Gangen igen-nem, faldt det mig ind, at enlen gør man Good-turn, eller ogsaa gør man ikke Good-turn, og den Opgave at lukke en Sommerfugl ud var vel ikke vanskeligere, end at den kunde klares, naar man havde sat sig det for. Jeg vendte tilbage og krøb op i Vindues-karmen, men kunde ikke finde Dyret. For bedre at kunde se, strog jeg en Tændstik, og i det samme fløj den mod Flammen og strejfede min Haand. Jeg pustede Tændstikken ud og grundede over, hvordan den skulde klares. Se i Mørke kunde jeg ikke, og brændte Dyret vilde jeg heller ikke. Saa gik jeg ned i den anden Ende af Gangen, hvor jeg tog Tændstikken i venstre Haand og Æsken i højre. Jeg tændte og kastede straks Æsken for at have Haanden fri.

Ganske rigtigt. Ud af Mørket kom Natsværmeren flagrende hen imod mig, trukken af Lyset. — Haps, der sad den i min højre Haand. Saa lukkede jeg den ud og gik op til min Mo-der, der fortalte mig, at jeg var et umu-ligt Menneske, der aldrig kunde skynde mig.

S. L.

MELLEM RØG OG FLAMMER

Ved at læse i det sidste Nummer af „Vor Ungdom“, hvor Spejderchefen opfordrer til at fortælle lidt om de forskellige Troppers Deltagelse i Sommerens Hede- og Skovbrande, kommer jeg til at tænke paa, at vi her fra Holbæk endnu ikke har rapporteret om vor Deltagelse i Pinstrup-Branden under vor Sommerlejr ovre i Jylland i Aar. Men sent er bedre end aldrig, og jeg tager et Udsklip af Troppens Dagbog, nemlig det, der omhandler vor Deltagelse i denne Brand.

Det var en Mandag Eftermiddag og Dagen efter, at vi var ankommet til Lejren. Vi havde lige nydt vor Middagsmad og dasede nu lidt inden Arbejdet i Marken skulde begynde. Vor Arbejdslyst var egentlig ikke videre stor, for der laa foran os en stor Kartoffelmark, som vi i et Lune af Virke-trang havde paataget os at rydde for hver eneste Tidsel, der fandtes. Vi anede nemlig ikke, at der paa en Mark kunde findes saa mange Tidsler. Medens vi ligger og fortryder denne Letsindighed, som vi nu maatte bøde for med et baade kedeligt og anstrengende Stykke Arbejde (det har man vel Lov at sige, naar Arbejdet blev gjort), og kun ønskede os, at der maatte indtræffe en eller anden taabelig Begivenhed, der kunde bringe de slumrende Livsaander til Live, opdager vi en mægtig Røgsojle, der i ca. en halv Mile Afstand fra os steg op mod Himlen. Skønt der kun var Røg, var vi ikke et Øjeblik i Tvivl om, at det maatte skyldes en stor Brand. Vi laa jo ligefrem og lurede efter denne Chance. Vor Tropsfører manglede imidlertid fornøden Iver efter at lade os udnytte denne Chance — han laa paa Ryggen og talte om Tidsler i Kartoffelmarker og om, at en Spejders Ord staar til Troende. Naturligvis hørte vi slet ikke paa ham. Vi lovede os selv, at hvis vi maatte komme med til denne Historie, skulde der blive arbejdet med dobbelt Kraft i Morgen. Atter en Letsindighed, der kostede mange Svedtaarer! Efter mange Ord og Lofter fik de fem ældste af os Lov til at spurte afsted til Aastedet, paa den særlige Betingelse, at vi vilde komme omgaaende tilbage, hvis det

var bare „Røg“, og at vi i Tilfælde af, at der virkelig var Ildebrand, straks efter Ankomsten til Byen, der bestaar af en Jernbanestation og adskillige større eller mindre Gaarde, skulde melde os til Brandvæsenet, om saadant fandtes, eller ogsaa til Stationsforstanderen eller Politiet. Vi maatte med andre Ord intet foretage os, før vi var kommet under Kommando. Og saa gik det af Sted! Naturligvis glemte vi baade Kaninetornister og Spader og alt det andet, vi muligvis kunde faa Brug for, vi havde nemlig ingen praktisk Erfaring for, hvorledes saadan en Sag skul-

de grejes, og naturligvis kom vi til at savne baade det ene og det andet. Ved Ankomsten til Byen saa vi, at det kun drejede sig om en Mosebrand; dem havde der været saa mange af i den sidste Tid herovre, havde man fortalt os, saa det blev der ikke gjort saa meget Postyr af. Vi fik imidlertid anvist nogle Spande, som vi skulde fylde med Vand og dernæst hurtigt dænge over Ilden. Et meget morsomt Stykke Arbejde! Vi var lige ved at fortryde, at vi ikke var søgt op i Kartofflerne i Stedet for at gaa til Ildebrand, her kunde vi sikkert have været undværet, men Arbejdet mellem Tidslerne kunde vi jo alligevel ikke løbe fra. Men inden vi fik tænkt denne Tanke til Ende, skete der noget: En heftig Vind blussede pludselig op, og lige saa pludseligt begyndte

Ilden med voldsom Fart at brede sig fremad og til Siderne. Det gjaldt blot om at komme væk i en Fart, Spande, Spader, Skovle og lignende maatte efterlades paa Stedet. Og inden vi ret fik set os om, havde Ilden antændt den yderste Gaard i Byen. Nu kom der Fart i Gemytterne. Saa var det altsaa alligevel godt, at vi ikke var bleven hjemme i Kartoffelner! Hurtigere end vi kunde tænke, var vi oppe i Byen og afventede nu Stationsforstanderens Ordre og noget mere Hjælp nede fra Lejren. Medens vi fik Ordren, kom der halssende 10 Mand der nede fra, de havde altsaa observeret den farlige Vending. Sagen havde taget, og kom os til Undsætning. Og der var naturligvis Masser af Brug for os. Vi blev nu fordelt til de forskellige Poster, hvor vi kunde gøre Nytte, og de var selvsagt manglede. Efter Ordre fra Tropsføreren foretog vi os intet, uden at vi havde faaet udtrykkelig Besked derom. Fire af os blev sat til at bevogte en smal Passage mellem en Gaard, hvor det brændte i Taget, og en anden, i hvilken der endnu ikke var gaaet Ild. I den endnu ikke antændte Gaard var der i den Gav, der vendte ud imod den brændende Nabogaard, en aaben Luge med Halm. Vi fik hurtigt Lugen lukket til med nogle Bjælker, som naturligvis ikke var særlig godt egnet til dette Formaal, men dog bedre end ingenting. Dernæst fik vi fat i nogle Spande, fyldte dem med Vand og holdt os saa forresten klar til at pøse Vand, hvis der skulde gaa Ild i Gaarden.

Det var ikke særlig spændende, vi stod i en tæt Røg, saa vi næsten ikke kunde faa Vejret, og ude paa Vejen saa der meget interessant ud. Imidlertid var de andre sat i Gang med at løse Heste, Køer, Svin osv. fra Staldene i de mange Gaarde, der efterhaanden var gaaet Ild i. Der var allerede nedbrændt 6 Gaarde, og hele Resten af Byen var truet. Et Par Stykker af Spejderne var lige ved at komme i en slem Klemme, idet en Mur faldt ned og spærrede Indgangen til det Hus, de var inde i for at redde noget Toj fra Flammerne. Det kostede et Par flængede Strømper, nogle Skrammer og Saar og nogen An-

strengelse at komme ud af denne Situation. Men Tøjet fik de ikke med. Naturligvis kom vi til at savne Kantinetornistret. De sidst ankomne 10 Mand havde selvfølgelig heller ikke faaet det med, og der var haardt Brug for det. Der var nemlig en Mand fra een af Gaardene, der først havde reddet sig ud af Huset i sidste Øjeblik, og som var blevet meget haardt forbrændt i hele Ansigtet. Vi savnede noget Æggeolie. Ganske vist var der en af vore paa Vej ind efter Tornistret i Lejren, men vi kunde jo ikke godt afvente hans Tilbagekomst, da Manden laa og skreg af Smerter. Nogle unge Mennesker fra Byen vilde af Medlidenhed hælde noget Vand over Hovedet paa ham for at lindre Smerterne, de vidste jo ikke, at det var det værste, de kunde gøre. Det lykkedes os at faa dem væk

uden Resultat. Vi kom pludselig til at mindes, at vi vist egentlig i Aften var blevet inviteret op paa den Gaard, under hvilken vor Lejrplads hørte, til Chokolade og Kager, og vi kom i høj Grad til at tænke paa, at hvis det skulde være i Dag, saa skulde det vist egentlig være ret snart. Klokken var jo efterhaanden blevet mange, og vi havde dog et godt Stykke Vej hjem. Og Maverne begyndte ligesom at gætte vore Tanker, de havde ikke faaet hverken flydende eller fast i de sidste 5 Timer, men derimod en Masse Røg. Heldigvis havde Tropsførereren ogsaa

fra det, en af dem maatte endda skubes væk, og vi fik saa fat i et Par Æg, som vi knuste mod Panden og smurte ud over Hovedet paa den forbrændte. Ganske vist er Æggeolie heller ikke et Universalmiddel mod den Slags Forbrændinger, men da Mandens Smerter ophørte, og han erklærede, at det lindrede, saa var det vel nok det bedste, vi kunde have gjort.

Da Heden i Byen imidlertid var bleven saa stærk, at det var umuligt for noget Menneske at være derinde, blev vi taget ud derfra, og vi blev nu sendt afsted til de fjernere liggende Gaarde, hvorfra der endnu ikke var kommet Hjælp eller Vand. Vandet i Byen var nemlig sluppet op, og alle de nærmeste Gaarde havde tomt deres Brønde, der i Forvejen var meget vandfattige paa Grund af den stærke Tørke, og kunde ikke skaffe mere Vand. Her fik vi skam noget at bestille! Vi travede i fuldt Firspring ud ad de stovede og haarde Veje, $\frac{1}{2}$ —1 Mil, og mange Steder endda

gættet vore Tanker. Han maa aabenbart have syntes, at nu kunde det vist være nok, for i Lobet af nogle faa Minutter var vi alle beordret til Afmarch mod Lejren, paa et Tidspunkt, hvor der egentlig heller ikke var mere at udrette. Vi manglede kun to Mand. En Time efter, at vi andre var vel anbragt omkring Aftensmaden, som den Dag var tilberedt af de smaa, der ikke havde været med til Branden, kom de tilbage. Af deres Beretning fremgik det, at de havde været ca. 2 Mil væk fra Byen til den anden Side af Lejren for at skaffe Vand, som de imidlertid ikke havde faaet.

De Roverhistorier, der Resten af Dagen blev serveret om den store Begivenhed, er det vist ikke heldigt at skrive ned i denne Bog, dertil var de for haarrejsende, og de var ogsaa kun interessante netop den Dag. Derfor slutter dette særlige Kapitel om 1. Holbæk Trops Ilddaab.

Reporter.

BOGMÆRKET

Bogmærkekomitéen har sendt os nogle smukke Prøver paa det nylig indstiftede Skolebogmærke. Prisen er 10 Øre, og man har tænkt at udsende aarlige Serier paa 12 Bogmærker — indeholdende Billeder af vigtige nationale Begivenheder i det paagældende Aar. Overskudet gaar til ubemidlede Børn.

BØRNEBES OGEBLAD

Vi har modtaget til Anmeldelse Januar Kvartal af „Børnernes Ugeblad“ (Mit Blad) — indeholdende en Mængde smukke og fornuftige Bidrag af forskellige kendte Forfattere og med Tegninger af vore bedste Kunstnere. Med Bladet følger en Tillægsbog af Sigurd Kristensen: *Bjornetrækkerens Dreng*.

DANSKE DRENGES FORLAG

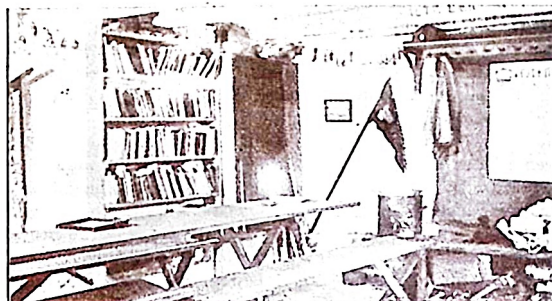
har atter udsendt et Par Drengesoger. Peder M. Nyegaard fortæller i „Skovby-Drengen“ om en lille fattig Dreng, der kommer i Kast med daarlige Kammerater, men som dog — trods alt — ender med at „blive til noget“. Der er snart skrevet saa mange Boger om Drengene, at det ikke er til at undre sig over, at denne ikke bringer noget særlig nyt — heller ikke hvad det „kunstneriske“ angaar — men den lille Hverdagshistorie er fortalt paa en saa jævn og ligefrem Maade, at den læses med Glæde, og den troværdige Skildring af Drengens Liv og Tankegang viser, at Forfatteren kender sine Drengene. — Axel Mathiesens Omslagstegning er pragtfuld.

Endvidere er udkommet Robin Hood, fortalt for danske Drengene, og R. Jørgen Nielsen: *Under Voldsherrens Aag*. Disse to Boger skal vi komme nærmere ind paa i næste Nummer.

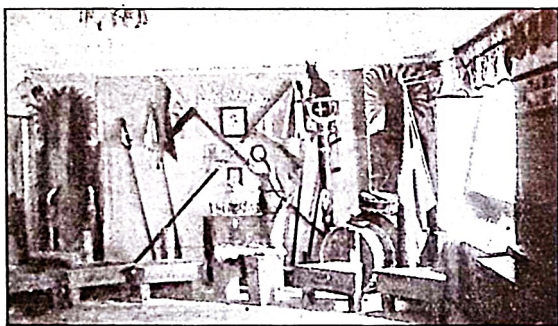
G. J.

BJØRNENS VINTERHI—

Tropslokalet er Spejdernes Vinterhi. Ganske vist er en Spejder ikke bange for at vove sig ud af Hulen, selv om Regnen pisker og Stormen hylér — ja, selv om Frosten prikker og bider i Næse og Øren — — men han elsker ogsaa de hyggelige Indendørsaftener, hvor han sidder bænket blandt gode Venner i de lavloftede Stuer. Der slumres ikke i disse „Vinterhi“er — der synges og sludres, der drøftes og lægges Planer, der lyttes og læres... Her lægges de Frøkkorn, der skal vokse op og blive til Sommermindernes store Træ... Hvert

Tropstokale. — „Vedels Egne“.

Tropstokale. — 2. Vesterbro TROP.

Tropshjem bør bære sit Præg — her kan ikke gives Regler — Forbillederne hentes overalt i den vide Verden — i Indianernes Wig-wam og Nordboernes Vikingehal — — — Det har ikke været nemt i disse Bolignødstider at finde Lokaler — men opgiv ikke Modet. Vær ikke fordringsfuld! Ingen Trop har Raad til at leje Femværelseslejligheder — — men det behøves heller ikke: det usleste Hul kan omskabes til det pragtfuldeste Paradis under Spejderdrenge's Hænder — blot I lægger Hovederne i Blød og lader Fantasien flyve — og husker det gamle Ord: Hvor der er Hjerterum o. s. v.

HVOR BLIVER PROVINSSPEJDERNE AF?

Hvor ofte er det ikke hændt, naar man har truffet sammen med Spejdere og Forere rundt om i Landets Byer, at man paa Spørgsmaalet om, hvordan det nu staar til med Troppe — faar omtrent følgende Svar: For Tiden gaar det morderlig godt, men efter Sommerferien rejser saa og saa mange af de bedste og ældste til København og saa —! Stakkels Trop! tænker man lige i Øjeblikket, men husker dog snart, at Erfaringen heldigvis har vist, at de yngre Kræfter hurtigt rykker op og fuldt ud udfylder de bortrejstes Pladser. Det er da intet Under at vore gæve Provinspejdere ser med en Smule Misundelse paa den store lykkelige By København, hvortil der hvert Aar rejser et betydeligt Antal af deres allerbedste Spejdere! — Men nu kommer det mystiske: Denne Hærskare af maaske Landets bedste Spejdere — hvoriblandt mange Foreremner og Forere — forsvinder

totalt i Kjøbenhavn!! Vi kender det tørre Faktum, at der hvert Aar kommer, lad os sige ca. 200 Spejdere til Hovedstaden for at studere paa vore Lærestalter og Handelsskoler, eller for at søge Pladser, eller blive Studenter og ikke desto mindre maa det regnes for en Undtagelse, naar man her i København træffer paa tidligere Provinspejdere, der tager et Tag med i Bevægelsen! — Er der da ikke Plads eller Brug for dem, vil man uvægerlig spørge. Jo i høj Grad! Forholdet er for Tiden nærmest det, at der er stor Mangel paa gode Forere og Assistenten i de københavnske Tropper, samtidig med at Antallet af Tropper er altfor ringe. Naa! det er jo ikke alle, der har Tid og Evner til at være Forer, men ogsaa paa anden Maade kan de hjælpe til i det fælles Arbejde: Gaa ind i Rovertroppene eller gør, hvad der er bedre: dan selv en monsterværdig Rovertrop eller -patrulje af Spejdere

fra jeres gamle Trop eller Division. En som man mærkede noget til, der kunde live lidt op herovre — ikke af den Slags hvor Uniformen er Hovedsagen, nærlad os faa nogle Rovertropper, der ved deres positive Arbejde, nette Optræden og Hjælpssomhed kan gøre Fordring paa Offentlighedens Beundring. I kan tro det vil styrke vor Stilling! Men dertil kræves jo ganske vist, at I ikke, naar I kommer herover nærmest skammer Jer over, at I har været Spejdere og synes, det er en Barnesygdom som man vokser fra. Husk hvad Baden Powell siger: „Once a scout always a scout“.

Vi skulde nu gerne være naaet saa vidt, at vi i al Væsentlighed kan klare os med Forere, som selv har været menige Spejdere, men for at det kan ske maa vi alle se bort fra Troppes- og Divisionsegoisme og være beredte til at arbejde for Korpsets Sag, hvor vi saa befinder os. Jens Hvass.

„REGN I ANSIGTET“S HÆVN — AF TORRY GREDSTED

TIDSBILLEDE FRA INDIANERNES SIDSTE KAMPE — TEGNINGER AF ASGER RIBER

Kaptajn Tom Custer af syvende Kavalleriregiment, der dette Aar laa garnisoneret i Fort Abraham Lincoln, sad ved sit Arbejdsbord, da en Reindianerspejder lydløst som en Skygge gled ind i Værelset.

„Hvide Mand, — jeg har fundet „Regn i Ansigtet“.“

Kaptajn Custer sprang op.

„Hvor da?“ næsten raabte han.

„Din Fjende er i Øjeblikket ved Standing Rock Agenturet —, han taler mange Ord og praler af, at det var ham, der dræbte Doktor Honzinger og Mr Baliran.“

„Du er sikker i din Sag?“

„Jeg har selv set ham og hørt hans Ord, — jeg har redet stærkt for at bringe min Fader det Budskab,“ lød Svaret.

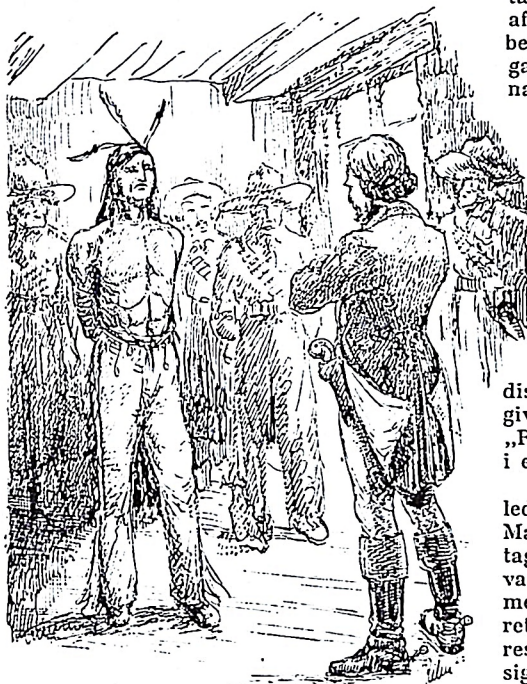
„Godt“, og Kaptajn Custer gav Indianeren Tegn til at gaa.

„For Pokker da, det kan ikke være muligt,“ mumlede Custer, da Indianeren var gaaet. Han satte sig ned foran Kaminen og stirrede ind i dens Gløder, mens Billederne tydeligt traadte frem fra dengang de fandt de to fredelige, hvide Mænd myrdet og lemlæstet. Det var nu mere end et Par Aar siden, dengang han sammen med sin ældre Broder General Armstrong Custer deltog i Stanleys Ekspedition gennem „Bad Lands“ frygtelige Vildnis paa Vej til det vidunderlige Land omkring de sorte Høje. Honzinger — en gammel, før-laden Tysker — var Regimentets Dyrlege og Baliran dets Markettender, begge var uden nogen- somhelst krigersk Tilbøjelighed, men nærrede derimod stor Interesse for Botanik, hvorfor de plejede, ubevæbnet, at foretage smaa Udflugter sammen. En Dag vendte de ikke tilbage, og de ud-

sendte Folk fandt dem som Lig.

Kaptajn Custer følte Blodet brænde i sine Tindinger — Aah, var Tidspunktet for den længe ventede Hævn nu endelig kommet. Med et Sæt var han oppe, og snart efter havde han opsøgt sin Vaabenfælle, Kaptajn Yates.

„Yates — „Regn i Ansigtet“ er ved Standing Rock Agenturet, hvor han gaar rundt og brovter med, at det var ham, som dræbte Honzinger og Baliran“.

„Umuligt“, lød Svaret, thi „Regn i Ansigtet“ var kendt af alle som en vild og uforsonlig Indianerkriger, „hvad skulde vel have bevæget ham til at forlade „Siddende Okses“ oprørske Bander.“

„Jeg ved det ikke,“ svarede Custer, „og jeg indrømmer dig, at det lyder usandsynligt. Det passer nu i hvert Fald, og det er

min Agt at fange ham.“

„Det bliver en baade vanskelig og farlig Sag, Tom.“

„Men det skal gøres, du, — og vi to tager afsted saa hurtigt som muligt.“

— — Snart efter red de to i Spidsen for 100 Ryttere afsted til Agenturet, som laa ca. 20 Miles fra Fortet.

Ankomsten af den store, bevæbnede Styrke vakte hurtigt de her forsamlede Indianeres Mistanke, og det gjaldt om at aflede denne. Paa saa aabenlys en Maadesom muligt gav Kaptajn Yates en Løjtnant med 50 Ryttere Ordre

til at ride til nogle Landsbyer 10 miles borte for at opsøge nogle Indianere, der for nogen Tid siden havde plyndret et Magasin og dræbt dets Vogtere. Med Resten vilde han selv blive tilbage og afvente Detachementets Tilbagekomst. — Alt mens

disse Ordre højlydt blev givet, meldte en Spejder, at „Regn i Ansigtet“ var inde i en Markettenderbod.

Tom Custer begav sig ledsaget af fem udsøgte Mænd herhen for at foretage Arrestationen. Boden var propfuld af Indianere, men da det var koldt i Vejret, havde de alle svøbt deres Tæpper rundt om Ansigtet, saa det var umuligt at kende den ene fra den

anden. Tom Custer havde faaet et godt Signalement af Indianerhøvdingen; men det var ham under disse Omstændigheder til ingen Nytte. Derfor gik han og hans Folk rundt mellem Indianerne, drak af og til et Glas og købte nogle Smaating for ikke at vække Mistanke. Endelig var der en af de røde Mænd, der tog sit Tæppe bort fra Ansigtet og

gik hen til Disken. Det var „Regn i Ansigtet“.

Custer kendte ham øjeblikkeligt, gik hen bag ham og slyngede sine Arme jernhaardt omkring ham. Lynsnart var de fem Mænd henne ved Siden af deres Kaptajn og rettede deres Vaaben mod de ophidsede Indianere.

Marketenderboden var i et Nu i fuldt Oprør, — Borde og Stole blev væltet, Raab og Skrig fyldte Rummet, og Custer og hans dristige Folk var sikkert blevet overmandet, hvis ikke Kaptajn Yates rettidigt var kommet dem til Undsætning.

Den overvundne Indianerhøvding blev forsvarligt bundet og sat op paa en Hest. Tropperne blev samlet, og til Trods for Indianernes høje Udfordringer og Trusler tiltraadtes Tilbage-marchen til Fort Lincoln. Et Tilbud om at bytte „Regn i Ansigtet“ med to andre Krigere var haanligt afslaaet af Yates og Custer.

Indianerne sendte nu Ilbud i alle Retninger til de forskellige Indianerstammer om med Magt at befri „Regn i Ansigtet“, thi denne var en mægtig Mand og Broder til „Jernhesten“ — en af Unkpapaernes fornemste Høvdinge, men Rytterne naaede dog efter et forceret Ridt indenfor Fortets skærmende Palisader, inden Undsættelsesforsøget kom til Udførelse.

„Regn i Ansigtet“ blev sat i Fængsel og lænket sammen med en hvid Mand, som havde gjort sig skyldig i Korntyveri.

Rundt omkring Fortet sværmede smaa Indianerbander, som holdt Besætningen vaagen ved deres mange Forsøg paa at udfri deres fangne Kammerat.

Stolt og værdig stod Indianerhøvdingen foran sine Forhørsdommere.

„Naa, „Regn i Ansigtet“ — saa fik vi dig dog engang,“ spottede Kaptajn Custer.

„Jeg gaar herfra,“ lød Svaret koldt og værdigt.

„Saa-h, nej, min Ven, jeg tænker, dine Lænker holder.“

„Det passer mig ikke nu, men engang gaar jeg, og saa vil jeg æde dit Hjerte.“

— — — En bitterlig kold Nat lykkedes det virkelig Indianeren at flygte. Den hvide Mand, han var lænket sammen med, havde faaet en Fil smuglet ind, og mens Snestormen hylende fo'r over Landet og lukkede Fortet ind i et tæt, uigennemtrængeligt Mørke, svang „Regn i Ansigtet“ sig behændig som en Kat over Palisadeværket.

— Otte Dage efter bragte en fredeligsindet Indianer Kaptajn Custer en lille Pakke. Da han aabnede den, fandt han et Stykke hvidgarvet Bøffelhud, hvorpaa der med blodigrød Farve var malet et Hjerte.

1894.

Mr. Baldwin — en gammel Jæger — sad i sin Hytte og talte om Vejr og Vind med sin Kammerat Sampton, der var kommet paa Besøg. Der var stor Forskel paa de to, der begge i tidligere Tid havde kæmpet saa mangen en Kamp mod den røde Mand. Den førstnævnte var en lille Mand med godmodige Træk og blide Øjne, den anden var aabenbart af mere brutal Støbning — høj, knokkelstærk, med stort, rødt Skæg og ihvasse Øjne.

En gammel, krumbøjjet Indianer humpede ved Hjælp af to Stokke ind, sate sig ugenert ned og mumlede ustandseligt: „Minnewaukan“ (oprindeligt „Vandenes Gud“, men paa dette Tidspunkt brugtes Ordet i betydningen „Ildvand“).

„Himmel og Hav,“ mumlede Sampton og sprang op.

„Rolig, Kammerat, det er jo kun *Itiomagaju* („Regn i Ansigtet“).“

„Han var med, da Custer med sit halve Regiment blev hugget ned ved Little Big Horn,“ hvi-skede Sampton.

„Gammel Historie den —

snart 20 Aar siden, Kammerat.“ „Ligemeget — han dér var med.“

„Skal vi have ham til at fortælle derom?“ spurgte Vænten.

„Gør han det?“

„Minnewaukan,“ var Jægerens eneste Svar, ledsaget af en Haandbevægelse henimod Flasken, som stod paa Bordet.

Han rakte Flasken over til Indianeren, som uden en eneste Ansigtstrækning tømte den til Bunds.

„Ugh! godt ligesom „Regn“s Hjerte,“ bemærkede han, da han rakte den tømte Flaske tilbage, og efter en lang Pause fortsatte han: „Wechasa Chischina (lille Mand) god! Potoshashe (den rødskæggede) god! Minnewaukan god — alt sammen godt.“

„Jo, hans Hjerte er godt i Aften,“ lo Baldwin, mens han fyldte Flasken paany, „saa faar vi nok hans Tunge paa Gled.“ „Fortæller du os en Historie fra gamle Dage, faar du Lov at drikke endnu engang,“ fortsatte han henvendt til Indianeren. Denne rakte hurtigt Haanden ud efter Flasken, og et Øjeblik efter var ogsaa den tom.

„Hvis I ønsker en Historie, saa skal jeg fortælle en og en, der er sand. Det er om mig selv. Jeg var engang en stor Krieger og farlig, naar jeg blev vred. Det var, før jeg behøvede at gaa med Stokke. Nu er mit Hjerte svagt, men det var stærkt, dengang jeg var Krieger og Jæger. De unge Piger saa med Beundring paa mig, og de unge Mænd frygtede mig. Jeg vilde hellere kæmpe end spise. De lange Sværd (Soldaterne) var bange, naar jeg var i Nærheden, og Ree- og Crow-indianerne følte hver Morgen til deres Hoved, om de endnu havde deres Skalp.“

„Ja, ja, „Regn i Ansigtet“,“ afbrød Baldwin ham, „vi ved nok, at du har været en frygtet Krieger, men hvordan kunde det saa gaa til, at du blev fanget af Tom Custer, som dog var en lille Mand?“

„Oh, det var to Aar før den store Kamp (ved Little Big Horn),“ fortsatte Indianeren, som dog aabenbart ikke havde stor Lyst til at komme nærmere ind paa Tildragelsen ved Standing Rock, „jeg blev behandlet som en Kvinde og ikke som en Høvding. De lukkede mig inde, lænkede mig og gav mig kun eet Tæppe. Sneen blæste ind allevegne fra, og det var Vinter og meget koldt. Jeg fortalte „lille Haar“ (Tom Custer), at jeg engang vilde gaa derfra, men jeg var ikke rede, dengang jeg fortalte ham det, men naar jeg gik, vilde jeg røde hans Hjerte.“

„Han gjorde det, siger jeg dig,“ hviskede Sampton ophidset og lagde Haanden fast paa sin Kammerats Arm.

„Lad ham nu kun fortælle.“

„Jeg var lænket til en hvid Mand, men ei Nat gik vi derfra. De skød paa os, men vi løb og skjulte os. Den hvide Mand skar Lænnen over med en Kniv (Fil). De fangede ham næste Dag. Jeg kom tilbage til „Siddende Okse“ og sendte „lille Haar“ et Stykke Bøffelhud med et blodigt Hjerte. Han vidste, at jeg ikke vilde glemme mit Løfte. Næste Gang jeg saa „lille Haar“ — ugh! jeg tog hans Hjerte. Nu har jeg fortalt jer det.“

Paa Indianervis stoppede han brat sin Fortælling.

„Havde I mange Hytter ved Little Big Horn Floden?“ indskød Baldwin for atter at faa Indianerens Tunge paa Gled.

„Oh, mange, mange Gange ti. Vi var ligesaa mange som Bladene i Skoven. „Siddende Okse“ havde lavet stor Medicin paa en Høj, og han kom ned med den i en Sæk. Han holdt en stor Tale og sagde, at Waukontonka (den store Aand) var kommet til ham ridende paa en Ørn. Waukontonka havde fortalt ham, at de lange Sværd vilde komme, men de røde Mænd skulde rydde dem bort fra Jordens Overflade. Oh, hans Tale gjorde vore Hjerter glade. Næ-

ste Dag kom vore Løbere og fortalte, at nu kom de lange Sværd. „Siddende Okse“ havde ladet Kvinderne lave en hel Del tomme Hytter for at narre Reespejderne, men skjult inde i Krattet laa vore egne Hytter. Saa gik „Siddende Okse“ bort for at lave ny Medicin.

Jeg havde Kommandoen over en Flok af de mest tapre Unkpapas, ugh! enhver af dem havde dræbt flere Fjender, end de hav-

de Fingre og Tæer. Saa kom de lange Sværd, og vi saa, at deres Heste var trætte, og vi saa, at de lod sig narre af de tomme Hytter. De var alle staaet af Hestene, da vi omringede dem. Oh, vi hørte Reeindianerne synge deres Dødsang, thi de vidste, at de var fortabte. Vi fo'r frem, som naar Vinden faar Sandet til at flyve afsted, og vi skød paa dem, der holdt Hestene, og fik Hestene til at løbe ved at svinge med vore Tæpper foran deres Øjne. Vore Kvinder fangede dem, thi de var meget trætte.

Jeg havde sunget Krigssangen, og mit Hjerte var stærkt, og jeg var ligesom en, der ikke husker noget. Jeg styrtede frem og tog deres Flag, min Pony faldt

død om, da jeg tog det. Jeg skar Remmene over, som bandt mig, sprang op og slog Flagmanden ihjel med min Tomahawwk. De lange Sværd skød paa mig alle Vegne fra, og jeg følte min Mund varm af Blod, men jeg smagte det ikke. Jeg fik en ny Hest og styrtede atter ind mellem dem. Min Hest blev skudt, men jeg fik en igen.

Saa saa jeg „lille Haar“, og jeg huskede mit Løfte. Jeg var ikke bange for noget, thi jeg vidste, at intet vilde skade mig, da jeg havde min hvide Væselhale hos mig. Jeg ved ikke, hvor mange jeg dræbte, inden jeg naaede hen til ham. Han kendte mig. Jeg lo ad ham og spottede ham, og jeg saa, at hans Mund bevægede sig, men der var saa megen Støj, at jeg ikke hørte hans Stemme. Han var bange. Da jeg kom ham nær nok, skød jeg ham med min Revolver, min Bøsse var væk, jeg ved ikke hvor. Jeg sprang ned fra min Pony og tog hans Hjerte ud og bed af det — —

„Ikke et Ord mere,“ raabte Sampton og sprang op. „Regn i Ansigtet“ forstod dog ikke hans engelske, men fortsatte uforstyrret i sit eget Tungemaal:

„Saa var jeg syg af at kæmpe, jeg havde nok, og nu ønskede jeg at danse.“

Baldwin havde imidlertid fyldt Flasken halvt og rakte den over mod den gamle Indianer. Det var i hvert Fald en sikker Maade til at standse hans Fortællen.

„Drik saa det, „Regn i Ansigtet“, nu har vi hørt din Fortælling.“

„Ja, det var det, hvad jeg havde at fortælle,“ svarede han, „jeg har aldrig før fortalt hvide Mænd det.“

Efter at have gjort flere for-gæves Forsøg paa at faa endnu mere Ildvand forsvandt Indianeren endelig lige saa stille, som han var kommet.

Næppe var han kommet uden for Hyttens Dør, før Sampton i

et Spring var henne efter sin Riffel, der stod i en Krog, men hans Vært stillede sig hurtigt op foran Døren.

„Hvad er Meningen?“ spurgte han.

„Den gamle Slyngel —“ hvislede Sampton.

„Nej, Kammerat, nej og atter nej. Gør du ham noget ondt, saa er det ikke alene forbi med vort gamle Venskab, men saa kommer der ogsaa Blod mellem os.“

„Menneskeæder er han jo —“

raabte Sampton ophidset.

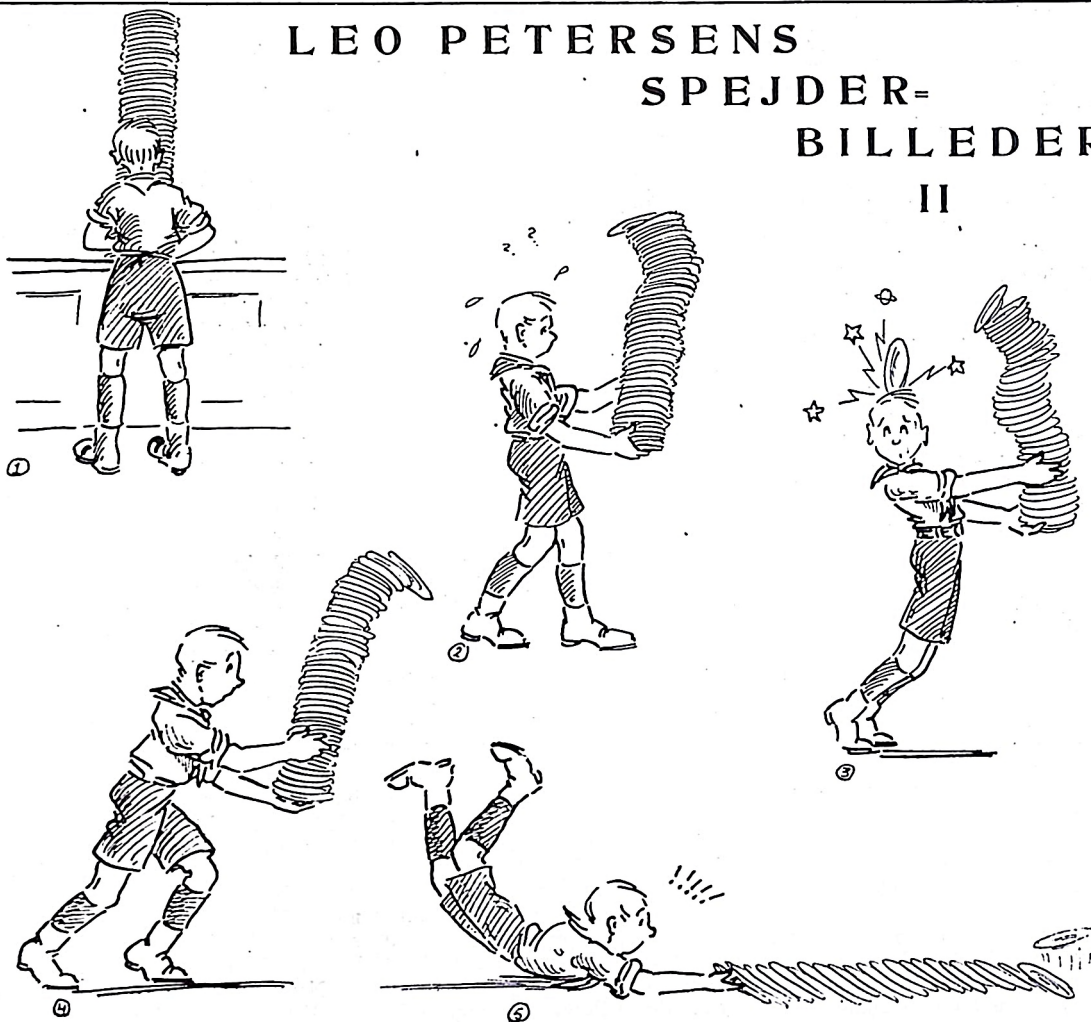
„Kammerat,“ fortsatte Baldwin i et roligt Tonefald, „vi er da hvide Mænd. Kom til Besindelse, og du vil indrømme mig, at vi kan ikke fylde det gamle Menneskevrag med Brændevin for bagefter at hævne sig over den Tilstaaelse, vi har lokket ud af ham. Himlen skal vide, at jeg mangen en Gang med Blusel tænker paa den blodige Uret, vi — du og jeg og alle de andre — har gjort den røde Mand.“

„Alt — overhovedet alt tog vi jo fra ham,“ føjede han stille til, mens han lempeligt tog Riflen fra sin Kammerat.

Derude i Mørket stavrede „Regn i Ansigtet“ besværligt af Sted — engang en herlig Skikkelse, da han stod midt i sin Ungdoms Vildskab og sin Manddoms Kraft — nu et ynkeligt Menneskevrag, Offeret for den fremtrængende, althesejrende Kultur og Civilisation.

LEO PETERSENS SPEJDER- BILLEDER

II

Walther Christmas: Peder Most paa Krigsstien (G. B. N. F.).

Efter en Pavse paa 15 Aar har Kaptajn Christmas skrevet en ny Peder Most-Fortælling, der fuldtud staar paa Højde med det foreliggende fire. Enhver, der har fulgt den rødhaarede, djærve Fynbo gennem de fem Verdensdele, vil med Iver og Spænding gribe denne Bog — og den vil skaffe Forfatteren mange nye Venner. Mellem Bogens Begyndelse med det engelske Hospitalsskibs Torpedering i Middelhavet og til den lykkelige Slutning, hvor Peder „faar den Pige, han har kær“, ligger en Mængde spændende og faretruende

B Ø G E R

Optrin, som Helten selvfølgelig alle klarer. At der blandt Personerne findes en kæk og modig engelsk Sospjeder vil virke yderligere tiltrækkende. „Peder Most paa Krigsstien“ vil styrke Christmas' i Forvejen solide Stilling, som en af det unge Danmarks Yndlingsforfattere.

Percy Fitzhugh: Paa Indianersporet (Steen Hasselbalchs Forlag).

For nogle Aar siden udkom paa et jysk Forlag den ypperlige Drengfortælling „Spejderdrengene ved

Champlain Soen“, en Bog, der utvivlsomt er een af de bedste eksisterende Spejderfortællinger. I længere Tid har den været udsolgt; men Hasselbalchs Forlag har nu udsendt den i en ny Udgave med ovenstaaende Titel, og dermed afhjulpet et Savn. Desværre er et Par af Bogens bedste Kapitler skaaret væk; men alligevel vil den — og med Rette — hævde sin Plads blandt Aarets Drengbøger. Det er en Bog, som bør findes paa enhver Drengs Boghylde, spændende, frisk og fornuftig som den er helt igennem.

C. R.

DE DANSKE SØSPEJDERE

SØSPEJDERNE OG VOR UNGDOM.

Efter venlig Imodekommenhed fra Vor Ungdoms Redaktør er der truffet det Arrangement at Søspejderne fremtidig faar deres egen Side her i Bladet. Paa denne Side kan Afdelingerne Landet over faa optaget Stof af saavel almen som lokal Interesse. Vi haaber mange vil benytte sig af det.

ORGANISATION.

I Spidsen for Søspejderbevægelsen staar Det Øverste Raad, der er Centralledelsen for De Danske Søspejdere.

Præsidenten for Det Øverste Raad er Direktør *Harald Plum* og Vicepræsident er Departementschef, Kommandør *H. Rechnitzer*.

Forretningsudvalget, der har den udøvende Myndighed med Hensyn til Overledelsen af hele Søspejderbevægelsen, bestaar af

Departementschef, Kommandør *H. Rechnitzer*, Formand.

Kaptajn *K. V. Høyer*, Næstformand.

Direktør, Kaptajn *C. P. Seidelin*, Kasserer.

Kaptajn *Briand de Crevecoeur*.

Forfatteren *Gunnar Jørgensen*.

Udvalgets Sekretær er Kaptajn *K. E. Ackermann*.

Der findes i Øjeblikket følgende Afdelinger:

København.
Formand for Raadet: General-intendant *G. Brammer*.

Chef for Afdelingen: Kaptajn *K. V. Høyer*.

Skoushoved.
Formand for Raadet og Chef for Afdelingen: Pastor *K. E. Nielsen*.

Svendborg
Formand for Raadet: Navigationsforstander *Tuxen*.
Chef for Afdelingen: Kontorchef *Kalkar*.

Steg.
Formand for Raadet: Fru *Anna Bülow*.

Chef for Afdelingen: Læge *Trabjerg*.

Kolding.
Formand for Raadet og Chef for

Afdelingen: Kaptajn *G. Spanding*.

Frederikshaavn.
Formand for Raadet: Politimester *Folden*.
Chef for Afdelingen: Kaptajn *Møller*.

Roskilde.
Formand for Raadet: Arkitekt *Floystrup*.
Chef for Afdelingen: Otto *Jeppe-sen*.

Endvidere er under Dannelse Afdelinger i *Ronne* og *Sonderborg*.
1912—1922.

I Aar er det 10 Aar siden Søspejderbevægelsen blev indført i Danmark. I den Anledning vil der i de kommende Numre af „Vor Ungdom“ findes Uddrag af Søspejdernes Historie.

SØSPEJDERFESTEN.

Tirsdag den 28. Februar afholdt De Danske Søspejdere en stiftfuld Fest i Yachtklubbens Lokaler ved hvilken Lejlighed Forfatteren *Axel Juel* fremsagde nedenstaaende smukke Prolog.

R. F. C.

PROLOG

AF AXEL JUEL

FREMSAGT AF FORFATTEREN VED
SØSPEJDERFESTEN DEN 28. FEBRUAR

SØSPEJDERNE

Bandt Oldtidens Minder om Danmarks Daad, der droges af Muld, var en Vikingebaad, den tomred engang vore Fædre — og gaar vi den efter, hvert Bord og Spant, ved al den Viden, vi siden vandt, vi kan ikke bygge den bedre! Thi frejdige Dreng med Øjne blaa — saa langt tilbage, vor Tanke kan naa — har tumlet ved Danmarks Strande med Baad paa de vuggende Vande. Og gaar vi, hvor Brisen fra Havet staar ind, da føler vi Slægtskabet dybt i vort Sind, da ved vi vort Hjerte for altid i Pagt med det, der gav Fortiden Styrke og Magt; saa ved vi, at her ved den grønklædte Strand kan fostres det Sind, der gør Drengen til Mand; her henter han Sundhed og Snille ved en udtømmelig Kilde. Og ser vi vor Fremtid og kender dens Krav; saa lad os da bruge, hvad Guderne gav; til Havs med vor Ungdom, bleg-næbbet, forlæst

vi faar den tilbage vejrbidt og forblæst! Naar Verden, der styrted, skal rej-ses igen, det gælder: hvor fostres de braveste Mænd? Vi skal ikke søge dem længe blandt frejdige Søspejder-Dreng! For han har vis sjældnere klynket og grædt, der forer en Baad fra det gyngende Brædt, der klarer en Vending og bjærger et Sejl i Haast og dog støt uden Famlen og Fejl — og ingen skal sove mer sundt i sin Seng end en Søspejder-Dreng! Det lærer han under det blæsende Hvælv: at handle for andre og glemme sig selv, og uden at spørge: hvad vilde nu Du —? og uden til Hjælpen at skæve at klare det alt i eet blinkende Nu med sit Snille, sit Mod og sin Næve!

Han lærer at se bag ungdommelig Leg, at Livet er Alvor for Dig og for mig, at hver den bør æres, som lyder de Krav: vær frygtløs og ærlig, besindig og brav. Og døjed de sammen en munter Draval, saa faar de Respekt for hver god Kammerat, ham husker de trofast og længe, de frejdige Søspejder-Dreng! Og hvor han end siden i Livet bli'r sat, med Liv og med Lyst ta'r en Søspejder fat, han lærte at lystre og lyde, han lærte uselvsk at byde. Og er han blandt dem, som Livet be-tror paa Statsskibets Post ved det kna-gende Ror paa Fart over farlige Vande — han lærte jo under det blæsende Hvælv at handle for andre og glemme sig selv — han ved, at gælder vort Fædrelands Gavn og ikke hans Fordel og Ære og Navn, men: Skibet i Havn!

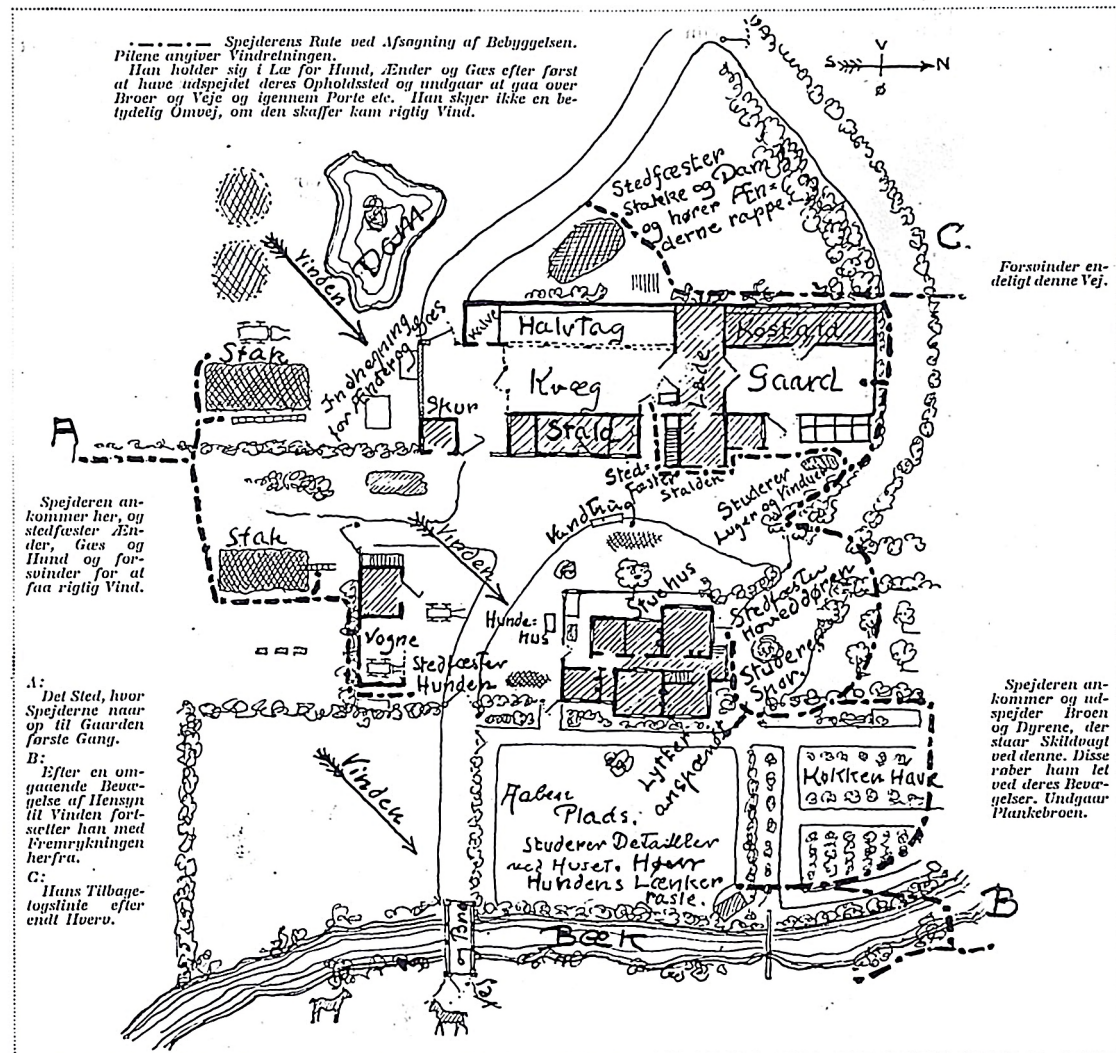
LIDT OM SPEJDER TJENESTE VED NAT

AF LØJTNANT H. H. LÜTTICHAU.

Spejdertjeneste ved Nat er et vidt Begreb. En dygtig „Mørkespejder“ er sin egen Vægt værd i Guld ifølge

Mørke i aabent Land. Man maa begynde ved Jorden i dobbelt Forstand! Man maa uddanne sig gradvis og

Lyde, Orienteringsøvelserne, Rum- og Skyggestudierne osv. osv. Jo, der er nok at tage fat i for den,

Verdenskrigens Erfaringer. Men det er heller ikke noget, man bliver i en Haandevending. Specielt stilles der her betydelige Krav til Bymennesker, idet de jo for Storstedelens Vedkommende, aldrig har været ude i rigtigt

man maa først og fremmest lære at kravle og krybe uden mindste Støj. Alt høres jo saa tydeligt om Natten. Og man maa lære at føle sig frem — baade med og uden Stav. Og saa kommer Studiet af de forskellige

der virkelig skal drive det til noget! Og hele denne Uddannelse maa, for at give Bonus, foregaa under Vejledning og i hvert Fald efter en omhyggelig lagt, gradvis stigende fast Plan. Ellers ender man

En Spejder, der uforsigtigt ser frem omkring Hjørnet af en Stabel af Mursten. Hovedet og Skuldrene er unødventigt blottede. De vil med den lyse Horisont som Baggrund rube ham allerede paa lang Afstand.

i Groften! Man faar fat i een Ende, men naar aldrig videre og hvis det saa engang gaar los for Alvor, odelægges man det hele ved Mangel paa Træning paa et andet Punkt. Et Sted i en saadan Øvelsesplan har det nedenfor omhandlede da Plads.

Det er „Bæverpatrouillen“ der forudsættes at være paa Krigsstien. Den camperer en Lordag Aften i August Maaned ved Bondegården „Amandaslyst“ Syd for „X-Skoven“. Klokken er 9 Eftm. Fra Teltet lyder en vedholdende Snorken, i hvilken man tydeligt skelner, hvorledes Patrouilleførereren Carl August lægger for — ogsaa her! Alle med Undtagelse af de to Baalvagter er — i Betragtning af forestaaende store Begivenheder — længst til Ro. Godt — vi lader dem saa sove foreløbig og begiver os andetsteds hen!

Proprietærgaarden „Holmegaard“ Nord for „X-Skoven“! Klokken er nu 11 Eftm. Tre mystiske Personer taler dæmpet sammen nede ved Broen (se Skitsen). Det viser sig at være Tropsførereren, hans Assistent og en Patrouillefører. Tropsførereren har selv tilrettelagt Øvelsen. Han har faaet Tilladelse til at „Bæverne“ Natten igennem maa rumstere omkring „Holmegaard“. „Men“ — sagde Proprietæren — „min

Nattesovn vil jeg have i Fred; vi vil ikke vækkes af Deres Dreng. Ikke for mange Ugle eller Indianerhyl, forstaar De.“

Kl. 11,15 Eftm. giver Tropsførereren Assistenten følgende Ordre:

„Modpartiet har slaaget Lejr Syd for „X-Skoven“ og paatænker et Angreb paa os i Morgen. Dets Spejdere vil i Nattens Lob udspejde Gaarden her for at tegne Skitse.“

Partiet her markerer en større Styrke. Der udstilles en Post i Gaarden. Han kan færdes overalt mellem Bygningerne. Han noterer hver Gang, han mærker Modpartiets Spejdere (Støj — Hvisken — Uro blandt Dyrene osv.). Ved Dagens Frembrud søger I ved Sporstudier og paa Grundlag af Notaterne at fastslaa de fj. Spejders Antal og Route. I tegner Skitse over Gaarden og indtegner Routen. Posten afløses hver anden Time. Den postfri kan sove i Laden. Kl. 7 i Morgen Form. melder I jer til mig ved Gaarden „Amandaslyst“ Syd for „X-Skoven“. Jeg er ikke Delta-gjer, men færdes frit overalt.“

(Hvorledes det var lykkedes Assistenten og Patrouilleførereren at slutte et varmt Venskab med Lænehunden „Unkas“ er en hel Oplevelse for sig, som her imidlertid ikke nærmere skal redegøres for.)

Saa cykler Tropsførereren tilbage til „Amandaslyst“. Her lader han Korporalen og en af de øvrige Dreng vække og giver Korporalen følgende Ordre:

„Modpartiet har besat „Holmegaard“ 500 m. N. f. „X-Skoven“. Der er udstillet Poster. Du og Kaj Patrouille mod Gaarden. Den udspejdes i Nattens Lob. I tegner Skitse ved Daggrø. Da vi paatænker at angribe i Morgen Aften skaffer I flest mulige Oplysninger. Dore — Vinduer — Hundehus — Opholdsrum for Kreaturer, Fjerkræ etc. angives. Den fulgte Route om Gaarden indtegnes. I melder jer tilbage her senest Kl. 6,30 Form. Klokken er nu 12,15 Form. Jeg er ikke Delta-gjer, men færdes frit overalt.“

De øvrige Dreng sover videre. Deres Tur kommer en anden Gang. De er tilstede ved

Gennemgangen af Øvelsen næste Form. og har derefter Øvelse under Patrouilleførerens Ledelse, medens Tropsførereren, Assistenten, Korporalen og deres Ledsagere sover (Kl. 8—1). Det er Enkeltmandsuddannelsen, der betyder noget, og den er altsaa mulig, selv om der er flere med i Lejren! Skal Øvelsen endelig ved den givne Lejlighed være ens for alle Drengene, sættes et dobbelt Apparat i Gang. Er alt tilrettelagt, kan der altsaa ogsaa blive Plads til den nødvendige Sovn. En Øvelse som denne er jo rigtignok kun for viderekomne, men alligevel maa Tropsførereren have sin Opmærksomhed henvendt paa Drengenes Paaklædning. Den danske Sommernat er ikke varm.

Bemærkninger vedrørende Gaardens Afsøgning:

Det vil falde udenfor den Ramme, Plads og Tid naturligt sætter, her at gennemgaa den ovenfor skitserede Øvelse fra Begyndelse til Afslutning, og jeg skal da — udover hvad Tegningen anskueliggør — indskrænke mig til endnu kun at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger vedrørende Afsøgning af Bebyggelser.

Omkring Kl. 3 Form. er den ide-

En Spejder, der fuldt udstrakt paa Jorden ser frem fra Hjørnet af en Murstensstabel — han vil være næsten umulig at opdage.

elle Tid inde til at udspejde Bebyggelser, idet man kan gaa ud fra, at Livskraften da for de fleste Menneskers Vedkommende er mest ubevidst og Sovnen vanskeligst at modstaa. Dyr og Fugle kan imidlertid allerede være fuldt vaagne, specielt da, om de er sultne. Den første Regel bliver da den gammelkendte, at man skal gaa op mod Vinden, hvor det er indenfor Mulighedernes Grænse. *En nok saa lang Omvej, der medfører gode Vindforhold er aldrig gaet forgæves.* Vindforholdene har endogsaa Forret for Lysforholdene, hvor der bliver Tale om et Valg. Det kan være en stor Fordel at være to, naar det drejer sig om at udspejde en større Bebyggelse. Kammeraten kan „operere“ ved Siden af dig, eller han kan være bag ved, for at „sikre“ dig under Arbejdet. Men en Forudsætning er det, at du ved at han er paalidelig og af prøvet Duelighed. Iler er ikke Plads for den første den bedste Ulveunge, der maaske hoster eller rommer sig hvert andet Minut. Kan du ikke stole blindt paa hans Vink vil du i de fleste Tilfælde udrette mere og lobe mindre Risiko, hvis du er alene og følgelig kun har dit eget Skind at hytte.

Skal du omkring et Hushjørne, maa du ikke lade din Skygge gaa først (Hvor er Maanen?), og du maa se dig godt for til den frie Side. Hvis du er sikker paa, at der ikke er nogen bag ved dig, saa læg dig ned, og se først forsigtigt frem omkring Hjørnet. Tæt ved Jorden vil dit Hovede altid ses mindre tydeligt.

Du bliver meget snavset saadan en Nat. Det maa du være indstillet paa, og det gør jo ogsaa mindre, naar Paaklædningen blot er afpasset til det. Det drejer sig jo heller ikke her om en Spadseretur, men om et Stykke reelt Spejderarbejde!

Skal du undersøge om Gaarden er belagt af fjendtlige Styrker, saa

tænk dig om. Hvor er det, at man sædvanligvis helst lægger sig til at sove?

Er det Maaneskin, kan der blive Lejlighed til *Sporstudier* — selv paa Dørttrin. Lederen gaar hyppigt ind i Stuehuset. Sporene ved Hoveddøren kan derfor ofte robe adskilligt om hvem det er, der gæster Gaarden.

Kryb altid hellere under et Gærde eller en Laage, end over. Grav om fornødent et Hul.

Undgaa saa vidt muligt at gaa gennem en Port eller over en Bro. Det høres langt bort, og Sporene opdaget let. Vær specielt forsigtig med Broer dannet af enkelte Planter; de er ofte udlagte som „Rottefælder“. Følger du dem, kan du gaa lige i et Baghold.

Folk, der kommer lige ud i Mørket fra et oplyst Rum, kan ikke straks se ordentligt. Det er altid nyttigt at erindre dette. *Der kan udfores meget, naar det blot sker straks!*

Se dig nu og da forsigtigt tilbage, og gør dig det klart, hvilken Vej du om fornødent skal bruge til Tilbagetogsline. Belysningsforhold og Muligheden for Skjul i Terrainet kommer her i Betragtning.

Undersøg Anbringelsen af Vogne og hvad de rummer. Af den Slags Oplysninger kan der ofte skønnes og sammenlægges en Del. Læg Mærke til alle Suger, der er rejst til Luger eller Stakke. De kan robe en Del om Underbringelse og Poster. Skrædespanden kan give Oplysninger selv i Mørke, om du blot bruger Hænder og Næse! Notér dig, hvor der findes Døre, Vinduer, Vandbeholdere, Brønde osv. osv. Døre til Udhuse aabnes som Regel udad. *Gør dig alle de Enkeltheder klar, der kan være af Betydning ved et evt. senere Angreb paa Gaarden.*

Stedsfæst forsigtigt alle Gaardens naturlige Skildvagter! Ænder er altid meget vagtsomme. Romerne

anvendte Gæs som Poster! Faar geraader ogsaa let i Panik. Lænkehunden maa altid „kortlægges“ og hele Tiden behandles med største Forsigtighed. Ions er ufarlige. De snorker videre! Ænder og Gæs har jo sædvanligvis til Huse i Nærheden af Dammen og Stakkepladsen, og er altsaa farlige, selv om de er inde-spærrede. Heste der staar i Tojr paa Marken uden for, kan ogsaa let robe dig. Og de kan jo anbringes meget snildt netop i dette Øjemed. Træner du til „Morkespejder“, skal du besøge baade smaa og store Bebyggelser — mange Gange ogsaa om Dagen. Du vil indhente megen Viden og gøre dig fortrolig med mange Lyde paa saadanne Ekspeditioner. Men lad mig blot standse. Tankerne er nu sat i Gang, og en Opsats som denne bliver dog aldrig fyldestgørende, hvor det er Træning, Træning og Træning alene, der udkræves.

Det var en ordentlig Mundfuld Tropsførerens serverede sine Spejdere af „Bæverpatrouillen“! Det var „Bjornekod“! Uden Tvivl har de imidlertid inden den Nat faaet de præsenteret Gang paa Gang i mindre Bidder! Men uægtelig kender jeg mange Dreng, der ikke havde været helt glade for at skulle tage Korporalens „Job“ den Nat; Mørke er jo nu engang Mørke. Og alene Turen igennem „X-Skoven“, var jo neppe helt let.

Haanden paa Hjertet! Kender du ogsaa saadan en Dreng?

En Ovelse som denne er for viderekomne! Den fordrer sin Mand helt! Men er han af det rette Tommer, og har han hørt at se paa Mørket, som det det er — en reel Vanskelighed, der kan overvindes —, saa kan der ogsaa udrettes virkeligt første Klasses Arbejde. Og det, at være „Morkespejder“ er spændende som intet andet, fordi man der er med, med alle Sanser spillende i koncentreret Aktivitet.

- TRE BØGER -

Klippeo i Atlanterhavet. Og Spændingen stiger fra Side til Side. Tryggve Gran, Flyveren fra Verdenskrigen, kan sine Ting og formaar som faa at skildre Begivenhederne, saaledes at man selv er med i alt, hvad der foregaar. Det er en Bog, som kan sammenlignes med Jules Verne og Marryat uden at blive overstraalet af dem.

„Den ensomme O“ af Kristian Elster d. y. (Aschehaug) holder sig til mere kendte Egne end „Triumvirat“, men er ikke mindre spændende. En rigtig Bog for Spejdere og om Spejderliv. Thi selv om de tre Dreng,

Anders, Erik og Jorgen, som Bogen handler om, ikke er i noget Korps, saa er det Liv, de fører paa den ensomme O, netop som Spejdere under lignende Formaal vilde leve. Bedst husker man Erik, Hovdingen, der ikke tager i Betragtning at begive sig paa en livsfarlig Svømmetur for at frelse sine to Kammerater.

Endelig skal nævnes Gustaf Lindwall: „Paa Jagt efter en Morbror.“ (Aschehaug). Det er Historien om en foreldreløs svensk Dreng, en brav og kæd Fyr, der rejser til Amerika for at finde sin Onkel. En Stranding paa den jyske Vestkyst er glimrende beskrevet, ligesom det fornuftige Kapitel om Skopudsekompaniet.

Det er beklageligt, at danske Dreng har saa stærk en Modvilje overfor norske Bøger. Blot en Bog er skrevet paa Norsk; hm; saa rynker man paa Næsen og lader den ligge.

Nu er her imidlertid tre nye, norske Drengbøger, som i simpelthen ikke kan være bekendt at lade ligge upaaagtede; dertil er de altfor briljante.

Tryggve Gran: *Triumvirat* (5: Trekloveret). (G. B. N. F.) er en interessant og spændende Fortælling om tre unge Nordmænd; deres sidste Aar i Skolen, en seks Maaneders Sejltur med Briggen „Hvidebjørn“, og hvorledes de kommer i Land paa en lille

K O N G E O G H E R T U G

Personerne:
Kong Frederik III.
Hertug Christian Adolph.
Sekretæren.
Tjeneren.
Kornetten.

Sted:
Et Værelse paa Sønderborg Slot.

Tid:
1667.

Tjeneren sysler ved Bordet.

Kongen (kommer):
God Dag! Kan Naadigherren
her jeg finde?

Tjeneren:
Nej, endnu ej, men snart han
komme maa,
saa hvis I vente vil en Stund
herinde,
saa I ham sikkert kan i Tale
faa.
— I hører nok ej her i Byen
hjemme.

Kongen:
Nej, kenger Nord paa er min
Fødestavn.

Tjeneren:
Ja, jeg kan høre det paa Eders
Stemme,
I er maaske endog fra Køben-
havn.

Kongen:
Det kunde hænde

Tjeneren:
Hvad kan vel bringe jer hid?
Vor Ø er ikke meget værd.

Kongen:
Naa, Sønderborg er da just ej
saa ringe,
og rig og frodig er jo Øen her.

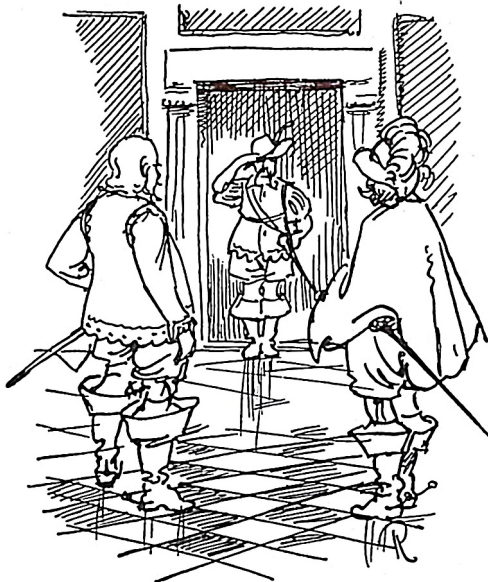
Tjeneren:
Ja, saadan var det i henfarne Tider,
men vi i mange Aar har dojet ondt
og værst i Krigen; hele Landet lider,
naar Bonden bliver revet fra sin
Dont.
Naar man ej frit og frejdigt sig kan
røre,
saa længes man mod bedre Tider
blot.

Kongen:
Saa lad da ogsaa mig jert Ønske
høre.

Tjeneren:
Ja, helst vil vi lyde Danmarks
Drot,
Hans Mod og Mildhed ogsaa her vi
ærer,
og slig en Herre har vi ønsket tit,

men naar vor Hertug I at kende
lærer,
saa vil I fatte, hvad vi her har lidt
(gaar).

Kongen:
Ja, hver Gang Danmark bar for sine
Synder Sorg,
saa stedtes du i Nød og Trængsel,
Sønderborg.
Ja, meget ondt har Øen maattet døje
af Danmarks Fjender, medens Tider
led,
selv de, der hviler hist i Skovens
Høje

i fjerne Oldtid alt for Danmark stred.
Frem og tilbage bølged ofte Striden
imellem Ejderen og Kongeaa,
her blev der lidt, saa ofte Als i Tiden
en holstensk Hertug som sin Herre
saa.

Det rige Agerland har altid lokket,
hvor tit var Kampens Pris ej
denne Ø!
hvor tit har ikke danske Kæmper
flokke
sig ved dit Sund at sejre eller dø.
Og dette Slot, der skulde imod
Fjender

om Byen værne med sin røde Mur,
hvor ofte var det ej i Fjendehænder
og for en Dansker kun et Fangebur.
Her sad den Drost, der forrest blandt
de Danske
for Bavnekongen stred og for sit
Land,

da Stormænd kasted Kongen Fejde-
handske
og ej tilbage veg for Mord og
Brand.

Her sad den Konge, der for tidligt
søgte
at stække Adlens Magt og Overmod,
den Konge, der af Landet maatte
flygte,
da han hver Modstand troede knust
i Blod.
Ja, Kristiern, dansk du var i Sind og
Tanke,
de tyske Hantsekobmænds Aag du
brod,

men fredløs fjernt herfra du
maatte vanke,
mens i dit Slot der plattysk
Tale lod.
(Gaar hen i Vinduesfordybning-
gen, saa han ikke ses).

*Christian Adolph (kommer
med Sekretæren):*
Naa, fik saa Pengene du bragt
til Vejre?

Sekretæren
Nej, Naadigherre, intet er at
faa.

Christian Adolph:
Skal jeg, som har det ringe Als
i Eje
da fra mit Len nu som en
Stodder gaa.
Nej, aldrig! Summen maa
tilvebringes!
det rige Bonder er paa
denne Ø.
Vil de ej give frit, saa maa de
tvinges,
hvis nogen trodse vil, saa maa
han dø.

Sekretæren:
Ja, frodig Øen er, men den
blev plaget
med haarde Skatter alt af Hertug
Hans,

og visselig dens Rigdom af er taget,
mens Øens Manddom kæmped uden-
lands.

De kan ej yde stort, og hvis I over
imod dem Vold, i Trods da staar
hver Mand.
Det bedste, Naadigherre, er, I prover,
om Kongen ej til Naade stemmes kan.

Christian Adolph (utaalmodig):
Aah, Kongen! (Gaar op over Gulvet
og opdager Kongen). (Forundret):
Aahl (indsmigrende): Hvad ser jeg!
Eders Naade, jeg aner ej, jeg har saa
kær en Gæst.

Kongen:
Jeg haaber, jeg kom hid til Øens
Baade

og til, hvad der os alle tjener bedst.

Christian Adolph:
I kommer vel at kræve Eders Penge.

Kongen:
Nej, det, jeg søger her, er Folkets Vel.

Christian Adolph:
Saa vil I komme til at vente længe, de Folk betaler aldrig af sig selv.

Kongen:
Men de mig heller ikke noget skylder, det er paa Eder kun, jeg har et Krav, det Eder er, som Len og Laan mig skylder, det Eder er, som mig det Lofte gav at lade Slottets Mur mod Byen
Ijerne, dengang da mine Tropper drog af Sted, thi Slottets Mure skal mod Fjender værne, til Tvang ej Byen trænger, men til Fred.

Christian Adolph:
Hvis Slottet ej har Mur og Taarn og Tinder, jeg kuer aldrig deres Trodsighed.

Kongen:
Nej, Danske er det, og dem kun I vinder ved Frihed og ved mild Retfærdighed.

Christian Adolph:
Nej, Folket lære maa blindt at adlyde og Herren kunne gøre, hvad han vil, hvis han skal spørge det og ikke byde, saa sætter han snart hele Riget til!

Kongen:
I som en Tysker taler, der kun kender at lystre blindt en myndig Officer.

Christian Adolph:
Ja, tysk jeg er, men husk, at vi er Frænder, mon I ej husker Eders Stamme mer.

Kongen:
At af det tyske Blod endnu der rinder i mine Aarer Draaber, hvad jeg ved, men meget mere mig til Danmark binder, det Land, hvortil jeg svor min Tro-skabsed, mer end to hundred Aar alt Skæb-nen spinder vor Traad i samme Spind som Dan-marks Lands, og det er alt det sjette Slægtleds Minder, som kun af Danmarks Hæder faar sin Glans. Og vandred ind der fra de tyske Lande end mange Mænd, som nu i Danmark bor,

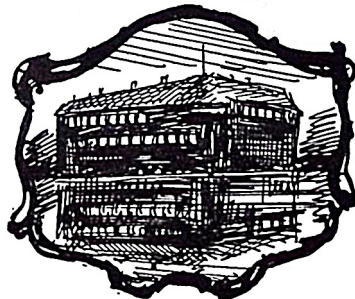
jeg ser dem gerne, hvis de blot vil sande dansk Folket er, og dansk er denne Jord. Lad dem kun eget Sprog og Sæd be-holde, i Danmarks Rige kendes ej til Tvang, men hvis de Kiv og Ufred her vil volde, lad dem gaa hen, hvor de har boet engang. Det baade Haandværksmand og Hertug gælder.

Christian Adolph (opfarende):
Jeg synes snart, I træder mig for nær, jeg mangler ikke Mænd, ej Vaaben heller, hvad om jeg indespærred Eder her.

Kongen.
Ja, det er disse Mures bitre Minde, naar Tysken Herredømmet har paa Als, saa spærrer brave danske Mand man inde, mens den gaar frank og fri, som er til Fals.

Christian Adolph:
Frygt ej, jeg Eder ej vil indespærre. Naar I vil ud, saa aabner Porten jeg, men endnu er jeg her paa Slottet Herre. Hvad Ørnkloen greb, den slipper ej. (Man hører et Brag.) Men hvad er det? det lod som Tordenbulder, tro er min Flok, og Portene er stængt. Hor, Lyden gennem Slottets Gange ruller.

Tjeneren (kommer):
Hr. Ahlefeldt har Slottets Porte sprængt, hans Folk alt løber gennem Slottets Gange Aa, hvilken Jammer, hvilken Nød og Sorg! Aa, Naadigherre, I er Kongens Fange.

Tegninger af Ager Ribbe.

Kornetten (ind):
Nu Kongen Herre er paa Sønder-borg, fra Slottets Tinder Danebrog nu vajer!

Kongen (til Christian Adolph):
Rejs eller bliv, som I det lyster selv. I ved jo godt, at Slottet alt jeg ejer, jeg tager det og sletter Eders Gæld.

Christian Adolph:
Nej, bort jeg drage vil da med det samme, hinsides Ejderen jeg fæster Bo. Men Brand og Krig for vist skal Byen ramme, den angre skal, at ej den var mig tro. (Gaar).

Kongen:
Du spaaede ondt og bittert nu som Galde, du trued denne By med Krig og Brand, men trofast man dog Sønderborg skal kalde, saa dansk som nogen By i Danmarks Land.

Kornetten:
Ja, danske er vi her af Sind og Tunge, og skal der atter kæmpes om vort Hjem, saa slutter op om Danebrog vi unge; vor Danskhed fører vi til Sejr frem.

(Sang):
Af Sted Kammerater, hvor vi bliver sendt, af Sted fra Sejr til Sejr, og skulde jeg falde, for Kampen er endt, saa fanger de følgende Sejr. Vor Danskhed er mere end tusinde Aar, og femhundred Aar er vort Flag, og jeg kan vel falde i Ungdommens Vaar, men aldrig falder vor Sag.

Vi kender ej Forskel paa Stand eller Rang, en kommer fra Købmandens Bod, en kommer fra Skole, en kommer fra Vang, og en vel sit Værksted forlod. Men aaben ligger os nu en Vej frem mod den lysende Dag, for falde det kan baade du og jeg, men aldrig falder vor Sag

Vi kommer her vandrende frem paa vor Fod med Sener i Armen som Staal, vi kommer med Ungdommens frejdige Mod, og Danskhedens Sejr er vort Maal. Vort Skjold er blankt, og vor Ære ren, og højt tør vi løfte vort Flag, for vi kan vel falde hver eneste en, men aldrig falder vor Sag

DE SULTENDE BØRN I RUSLAND

Vi bringer i Dag en Liste over de Bidrag, vi har modtaget siden sidst. Der er gjort et godt Stykke Arbejde flere Steder, og vi har da ogsaa haft den Glæde at kunne sende 1000 danske og 1000 østrigske Kroner til Røde Kors. Som Tegn paa, at danske Spejdere ikke glemmer deres gamle Land, selv om de rejser ud i Verden, kan vi anføre, at vi fornylig fra en katolsk Spejder, der nu opholder sig i Paris, modtog en Hilsen — sammen med en 100 Franc-Seddel til vor Indsamling. — Her ser I et Billede af Sakskebøbing Tropa, der paa

3 Timer med 10 Spejdere indsamlede 3 store Kasser løse Beklædningsgenstande, 50 Par Fodtøj, ca. 100 Pakker med forsk. Indhold og 47 Kr. — Endelig kan vi anføre et Uddrag af et Brev fra 1. Aalestrup Tropa:

„Hermed har jeg den Ære paa Troppens Vegne at tilsende Dem, Hr. Spejderchef, 271,00 Kr. til de russiske Børn.

Nogle af disse Penge er Drengenes opsparede Lommeskillinger, Resten er af et Par af de mest kvikke og raske Spejdere indsamlede fra venlige og medfølelende Givere her i Byen. En

enkelt af Drengene, som med hele sin Person fuldstændig gik op i Arbejdet for at skaffe Hjælp til disse nødlidende smaa, har ved en energisk og kraftig Optræden alene indsamlet ca. 200 Kr. — ingen slap for ham, inden de havde givet deres Skærv — stor eller lille; thi — mange Bække smaa gør en stor Aa, og her, syntes han, her trængtes i høj Grad til Hjælp. Haaber da, disse Penge maa faa Lov at hjælpe mod den knugende Kulde og Sult, der piner disse stakkels russiske Smaa.“

(Tidligere indkommet 353 Kr.)

Odense Kolonne	60.00
1. Rudkøbing	12.00
1. Charlottenlund	15.00
Lektor Lauritzen	15.00
Hellerup Division	159.00
Vedels Egne	10.00
Aalestrup Tropa	271.00
Bjornetroppen	25.00
Valdemar Sejrs Tropa	50.00
Reskilde Tropa	25.00
I.	5.00
1 Spejder fra 3 By ... øst-	
rigske Kr.	1000.00

Herefter tilsendt Røde Kors 1000 danske og 1000 østrigske Kroner.

Vore østrigske Kammerater, som trods de fortvivlede Tilstande arbejder videre med friskt Mod, maa dog meget snart opføre med at udgive deres smukke lille Spejderblad „Unser Weg“, de kan ikke fremskaffe de enorme Pengemidler til Papir og Trykning.

Vi herhjemme, der hver Maaned kan glæde os over vort eget gode Blad, burde yde vore Kammerater i Wien et lille Offer paa

EN „GOOD TURN“

Kammeratskabets Alter.

Derfor foreslaar vi Undertegnede følgende: Hver Spejder betaler 10 Øre ekstra i en Maaned, det vilde give 600 danske Kroner (over ½ Mill. østrigske), hvilket vil være dem en god Støtte til fortsat Arbejde.

Vi beder derfor alle Troppe eller Tropsførere, der kunde tæn-

ke sig at hjælpe, at samle Pengene sammen indenfor deres egen Tropa og derefter sende Beløbet til Tropsf. A. Bonde, Oreby Slot, Sakskebøbing, Lolland, hvorefter der vil blive sørget for dets Videreforsendelse.

Vi bemærker, at Sagen er anbefalet af Spejderchefen.

A. Bonde, Tropsf.,
Oreby Slot, Sakskebøbing.

K. Lundby, Tropsf.,
Vendersgade 29, København K.

TÆNK — FØR I HANDLER

Hvor mange af jer tænker paa, at I har et Ansvar overfor jeres Forældre. Tænk I paa, at I ved en letsindig eller tankelos Handling kan gøre den, der har Ansvaret for jer, ulykkelig hele Livet igennem. Tænk I paa, hvor samvittighedsløst det er af jer at løbe over Gaden lige foran en Bil for at vise Kammeraterne, at I er ikke bange. Sker der en Ulykke, bliver jeres Forældre ulykkelige over, at de ikke har passet bedre paa jer. Er det da virkelig Menningen, at I ikke er fornuftige nok til at passe paa jer selv?

I Skolen er det jeres Lærere, der har Ansvaret for jer. Blot for at komme først paa Legepladsen, styrter I som gale ned ad Trapperne, falder og brækker et Ben. Jeres Forældre vil bebrejde den Lærer, der ikke har forhindret jer i at løbe saa vildt; men man skulde dog synes, at I var fornuftige og ikke handlede paa den Maade. Men nej! i Morgen gør I akkurat det samme, og glemmer rent, at den Ansvarshavende skal bøde for jeres Letsindigheder.

Paa jeres Søndagsture og Lejrture glemmer I rent, at det er jeres Tropsfører, der har Ansvaret for alle Troppens Drengene. Gaar I i Vandet uden hans Tilladelse, og der sker en Katastrofe, gør I ham ulykkelig for Livstid; han har Ansvaret, han er Skyld i, hvad der er sket. Nej! det er dig, der er Skyld i, hvad der er sket, men det er ham, der har Ansvaret, og det er ham, det bliver bebrejdet. Blot som et Eksempel paa en saadan Handling skal jeg anføre et Stykke fra en sydafrikansk Avis:

Pinetown, 24. Aug. 1921.

Sidste Lordag Eftermiddag sænkede en Skygge sig over vor lille By, da det blev bekendt, at en Spejder, Eric Thompson, havde mødt Døden paa en meget uhyggelig Maade.

Eric var ude med sin Trop paa Øvelse og skulde paa Hjemturen følges med sin Kamerat „Jumbo“ Wheeler. Midt imellem Sarnia og Pinetown saa Drengene, medens de passerede en Overskæring, at der kom et Godstog paa Linien. Thompson fik den Idé at springe paa Toget for at komme hjem til Hovedkvarteret for de andre og vilde ogsaa have, at Wheeler skulde gøre det samme. Denne afslog det og forsøgte at overtale Thompson til at lade være. Men for hans Kammerat kunde gøre noget, løb Thompson ud ad Linien og forsøgte at springe paa en af Vognene. Han mistede Fodfæstet og faldt ind under Toget. Saasart Wheeler saa, hvad der var sket, løb han til nærmeste Hus efter Hjælp. Den stakkels Fyrs Legeme blev fundet frygtelig

HERTUG KNUDS DIVISION

har modtaget hosstaaende to udenlandske Hilsener — een fra den belgiske Spejderchef og een fra selve Kardinal Mercier, der jo stod som den ranke aandelige Forer i Krigens tunge Tid og den mandige Talsmand for sit Fædrelands Ret. Ikke mindst i Danmark har vi jo med Deltagelse fulgt det lille Belgiens tapre Kamp, og det har derfor været en Glæde at modtage den Hilsen fra to af Belgiens betydelige Mænd.

Her ses den belgiske Spejderchef, som har sendt en Hilsen til Hertug Knuds Division, og Kardinal Mercier, som har sendt en Hilsen til Hertug Knuds Division.

lemkæstet, da det var blevet skæbt mere end 500 m. Liget blev dækket til, hvor det var blevet fundet imellem Skinnerne, indtil Lægens og det lokale Politis Ankomst. Da Pasager-toget 3.50 fra Durban fulgte kort efter Godstoget, var der imidlertid løbet 3 Mand ud ad Linien for at standse det. Derefter kørte det langsomt hen til den sorgelige Skueplads. Der holdt det stille, indtil Liget var fort bort af Politiet.

Saa snart det var muligt, blev Liget fort til St. John's Kirke, hvor det blev begravet om Søndagen.

Tænk for I handler!

Bj.

GEVÆRET VAR LADT

Der lod Sang og Jubel og Latter henad Vejen. En Flok Skoledrengene var paa Landtur. Ja, de kunde mere sig de unge Mennesker, og nyde Friheden paa Landet den dejlige Sommerdag.

Endnu havde de en lang March op igennem en Dal tilbage, for de var ved Maalet for Deres Vandring; men et Hvil skulde smage godt. Snart havde de lejet sig under et stort Fyretre, hvorfra de havde den prægtigste Udsigt over Landskabet. Deres Madposer maatte frem, og Herman og Otto blev sendt hen til den nærliggende Gaard for at købe noget Mælk.

Da de to Drengene kom ned til Gaarden, bad Konen dem at gaa ind i Stuen og sætte sig lidt, saa skulde hun snart komme med en Spand Mælk. Men Ventetiden faldt lang for de to Drengene. At studere en Del Skilderier i Trærammer paa Væggen blev de snart kede af, og af Mangel paa andet tog Herman et Gevær ned, som hang paa Væggen. Den gamle Hagelbøsse fik en temmelig spottende Kritik af den unge Dreng, medens han stod der og vendte og drejede paa den med en overlegen Mine. Til sidst satte han den til Skulderen og sigtede mod sin Kammerat. Denne lo blot ad ham og bad ham om at sigte godt. Og Herman sigtede og trykkede los. Et voldsomt Smæld rystede Stuen, og Otto styrtede til Gulvet med et gennemtrængende Skrig. Geværet havde været ladt!

Da Husets Folk kom løbende til fandt de Herman staaende stiv af Skræk og omgivet af Krudtrog med Blikket stirrende mod det Sted hvor hans Vens ubevægelige Legeme laa. Under Sang og Jubel havde Drengene vandret ud denne Dag og Otto havde været en af de muntreste.

Stille og trist blev Vandringerne hjem; med Sorg i Hjertet fulgte den unge Skare efter en langsomt kørende Vogn, der forte Ottos Lig til Byen.

OM KRING R A A D S I L D E N

Georg var i Færd med at spejle Æg.

Vi havde tilladt os denne — for Tropsførere utilladelige — Luksus i Anledning af, at det var Dagen efter Store Bededag.

De brasede livligt paa Panden, og denne liflige Lyd opmuntrede Georg til Glædesytringer af en højst usædvanlig Art; han gav sig nemlig til at synge, og naar man kender Georgs Umulighed i den Retning; ja, saa forstaar man, at jeg bad ham holde op øjeblikkelig.

Det gjorde han naturligvis ikke. Heldigvis var Æggene færdige straks efter, og dermed op-hørte ogsaa Georgs — hm! — Sang.

Saa sad vi og spiste Spejlæg og Franskbrød (!), indtil et fjernt Hyl naaede mit Øre.

„Der er nogen, som synger,“ sagde Georg forklarende.

Vi gik ud af Grusgraven.

Ganske rigtig. Det var, „Sang“; i Gaaseøjne altsaa.

En stor Spejdertrop kom gaende paa Vejen op mod Nærum. Og de skraalede en. Sang, som jeg, da jeg er gammel Spejder, efterhaanden anslog til at være „Jim og jeg.“

„De synger fuldtud lige saa godt som du,“ bemærkede jeg, lidt spydigt, til Georg.

„Åa hvad,“ sagde han med et straalende Smil. „Det lyder da rigtig kønt. Det er Livsglæden, der skal have Luft. Men kom nu, Maden bliver kold!“

Saa satte vi os til vort afbrudte Maaltid.

„Det er Mangel paa Kultur,“ begyndte jeg, da jeg havde tygget af Munden. —

„Hvilket?“ spurgte Georg for-bavset.

„Denne Lyd, vi hørte før, og som du smigrede med Navnet Sang,“ svarede jeg. Alene dette, at synge en saa gammel og mosbegroet Sang som „Jim og jeg“. Den var morsom i 1912 og bliver det maaske igen i 1930; men saa længe kan den uden Skade ligge i Hi.“

„Og saa skraale den paa saadan en Maade,“ fortsatte jeg. „Det er jo værre end Kattehyll

og Krageskrig. Desværre er Sangen sat i Skammekrogen indenfor Troppene.“

„Vore Spejdere —“ begyndte Georg ivrig.

Jeg standsede hans begyndende Ordflom med en flot Haandbevægelse.

„Der vil altid findes Undtagelser. Men jeg forstaar saa udmærket, at Drengene ikke faar Lyst til at synge de gode Sange, naar denne og lignende bliver fremhævede som det bedste Udtryk for Glæde, eller var det Livsglæde, du sagde?“ sluttede jeg spydig.

Georg saa tankefuld ud. Jeg frygtede det værste; thi naar Georg begynder at udtrykke sine Tanker, bruger han mange Ord.

Men jeg kom ham i Forkøbel.

„Vi skal lære Drengene nye, gode Sange; give dem Lyst til at synge, ikke til at skraale. Det er lidt beskæmmende for os, at F. D. F. og K. F. U. M. Spejderne synger meget bedre end vi. Vil du høre et lille Vers om Sang?“

„Ja, det maa du gerne,“ svarede Georg imødekommende, og jeg rejste mig op ved Baalet og deklamerede til Vindens Sus i Granerne:

„Syng, naar du alene gaar, syng, naar fler' skal sammen

bindes;

uden Sang er ingen Vaar —“

Men det er altsaa Sang, her tales om og ikke Skraal og Skrig,“ sluttede jeg, og slog effektivt ud med Haanden.

„Tak,“ svarede Georg stilfærdig. Won-tolla.

B J Ø R N E N F R A T A L L A C

Faa Bøger er saa spændende og underholdende som Thomson Selons Dyre-romaner. Et Par enkelte af dem foreligger i udmærket dansk Oversættelse. Ved Velvilje fra Hjemmets Forlag ser vi os i Stand til at bringe et Kapitel af „Bjørnen fra Tallac“ — og naar I har læst dette, er der ingen Tvivl om at I faar Lyst til at høre mere om „Jack“ og dens Bedrifter.

TRIFOLIUMS MÆLKEFORSYNING

leverer altid prima, velsmagende Mælk fra

store Mønstergaarde,

som altid staar under Tilsyn af

Selskabets egne Dyr-læger.

Telefon Central 9204, 9205 og Godthaab 2576.

H U S K !

14 forsk. Nr. af Vor Ungdoms
fra de sidste Aar faas mod Ind-
sendelse af 1,40 Kr. i Frim. til
Korpskontoret.

B J Ø R N E N F R A T A L L A C

Branden fejede hen over alle Tallacs vestlige Affald, og Kellyan flyttede til en ny Hytte paa Østsiden, hvor der endnu var grønne Skove og Skraaninger. Det samme gjorde Rypen, Haren og Coyoten; og Grizzly Jack fulgte efter. Hans Saar lægedes snart; men han bevarede Erindringen om Riffellugten. Det var en farlig Lugt, en ny og mærkelig Art af Rog, som han var udsat til at stifte altfor godt Bekendtskab med og som han ovenikøbet snart skulde møde igen.

Jack luntede ned ad Bjergsiden med Færten af en sød Lugt i Næsen, en Lugt som genkaldte gamle Glæder. Lugten af Honning. En Flok Skovhøns fløj op*foran ham hen i et lavt Træ, da han i det samme mærkede et Pust af Menneskelugt, og lidt efter horte et Knald ligesom det, der havde stukket ham i Faarekloften. En Urfugl faldt for Skuddet tæt foran ham, og han traadte frem for at snuse til den netop som en Mand brød ud mellem Buskene lige overfor.

De var ikke mere end tre Meter fra hinanden. Genkendelsen var øjeblikkelig. Manden saa straks, at det var Bjørnen med den svedne Pels, og Bjørnen genkendte Lugten af Krudtrogen og Skindklæderne. Hurtigt som en Graabjørn — det vil sige hurtigere end et Lyn — stejlede Bjørnen. Manden sprang tilbage, snublede og faldt, og Bjørnen var over ham. Med Ansigtet mod Jorden blev Jægeren liggende som død, men før Jack slog til, fangede han en kendt Fært, som fik ham til at tøve. Han snusede endnu en Gang, og det var som om Lugten rullede Tæpper op og fremtryllede en længst forglemt Fortid. Hvalpedagene i Jægerens Hytte kunde han ikke huske mere, men hine Dages Følelser laa parate til at tage Kommandoen, naar hans Næse bød ham det. Og dybt inddrak han en Mikstur, som druknede alt Raseri. Hans Sindsstemning vekslede, og langsomt vendte han om og forlod Jægeren uden at gøre ham noget.

Aa, du blinde Menneske med Bøsser! Alt, hvad Kellyan kunde finde

til Forklaring, var dette: Man kan aldrig vide, hvad en Graabjørn vil gøre, men det er god Politikk at spille død, naar man møder Graabjørnen.

Det faldt ham aldrig ind at tilskrive det lurvede Dyr Impulser, der var udsprunget af Godhed. Han fortalte Faarehyrden om sit Eventyr i Dammen, om Udrygningen af Hulen og hvorledes han tabte Sporet under Skovbranden — „og da Gringo saa tornede op nede ved Hytten og havde mig oppe i Hjornet, troede jeg, min sidste Stund var kommet. Jeg begriber ikke, hvorfor han ikke langede mig en ud. Men det vil jeg sige dig, Pedro: Den Bjørn, som har ædt dine Faar paa de øvre Græsgange, og ham fra Kloften, er en og samme Bjørn. Der findes ikke to Bjørne, som har samme Baglabsaftryk, naar man faar et klart Spor af dem, det skal nok holde Stik.“

„Hvad saa med tolv Meters Bjørnen, jeg saa med mine to Øjne, Caramba?“

„Du har nok leget lidt for længe med Cocktailflaskerne den Nat. Men du kan være ganske rolig; jeg skal nok faa fat i Bæstet,“ svarede Jægeren.

Kellyan forberedte sig paa en lang Jagt og gjorde Brug af alle de Tricks til Overlistelse af en Bjørn, han kendte. Lou Bonamy blev indbudt til at være med, for hans gule Koter var en Sporhund. De pakkede fire Heste med alle mulige Sager og førte dem over Fjeldkammen til Østsiden af Tallac, ned langs Jacks Tind — som Kellyan i sin Tid havde givet Navn til Ære for sin Bjørneunge — og henhimod Visnebladsøen. Her mente Kellyan, at han vilde træffe ikke alene

Gringo-Bjørnen, som han var ude efter, men da dette Sted havde undgaaet Branden, ventede han ogsaa at træffe andre Bjørne.

Jægerne slog hurtigt Lejr, rejste et Telt, mere til Skygge for Solen end til Ly for Regnen, og efter at have tojret Hestene paa Engen, gik de ud paa Jagt. Ved at omkrede Bladsøen fik de godt Begreb om den vilde Befolkning; der var Masser af Hjorte, flere sorte Bjørne og en eller to Cinnamon- og Graabjørne, og endelig et Spor langs med Bredden, som Kellyan pegede paa.

„Det er ham!“ sagde han kort.

„Mener du gamle Pedros Gringo?“

„Javel. Det er tolv Meters Bjørnen. Jeg tænker, han holder noget over to Meter i Hojden ved Dagslys, men Bjørne bliver selvfølgelig ikke mindre om Natten.“

Den gule Koter blev sat paa Sporet, og fulgte det med smaa komiske Bjæf, medens de to Jægere kom snublende afsted efter den saa hurtigt de kunde. Af og til, naar Hunden var kommet for langt forud, kaldte de den tilbage, og gjorde saaledes en god Del Støj, som Gringo-Jack horte i to Kilometers Afstand, hvor han stolprede afsted langs Bjergsiden over dem. Han var paa Færten efter mange lækre Ting og havde derfor Næsen mod Vinden. Støjen bag ham var saa mærkelig, at han kunde lide at lugte den, hvorfor han luntede tilbage hen oven over den og derefter steg ned, indtil han kom bag Jægerne og deres Hund og fik Sporet af dem. Hans Næse sagde ham straks, hvem det var. Her var den Mand, som han engang havde haft venlige Følelser for, og to andre Lugte fra for længe siden — som han begge hadede. Alle tre havde nu Fjendelugt og et hæst „Wuf“ var den udtryksfulde Lyd, som lød fra hans Strube. Skont Jack sikkert for længe siden havde glemt den gule Koter, var det særlig Hundelugten, som irriterede ham. Hurtigt og lydløst, ja, med vidunderlig Lydshed slog han ind paa Sporet af Fjenden.

Over oprevet Klippegrund er en Hund næppe hurtigere end en Bjørn, og da Hunden stadig blev holdt tilbage af Jægerne, havde Bjørnen ingen Vanskelighed ved at indhente dem. Delvis af Nysgerrighed fulgte han efter i omtrent et hundrede Meters Afstand paa Sporet af Hunden, som var paa Sporet af ham, indtil en Vinddrejning bragte Hunden et Fært-raab fra Bjørnen bagved. Hunden snurrede om — thi man fastholder selvfølgelig ikke et Spor, naar man kan finde selve Kropslugten — og kom galloperende tilbage med kraftige Bjæf og Haarene rejste langs Nakken.

„Det forstaar jeg ikke,“ hviskede Bonamy.

„Det er Bjørn, alright!“ var Svaret; og Hunden forsvandt med lange Spring imod Fjenden.

Jak horte den komme, lugtede den komme og endelig saa' den komme; men det var Lugten som ophidsede ham — den fulde, tægte Lugt af hans Barndoms Plageaand. De gamle Dages Vrede kom over ham, og listig trak han sig i Baghold. Han krob ind til den Side, hvor Sporet passerede under en stor Trærod, og da den lille, gule Tyran kom, gav Jack ham et eneste Slag, saadan som han havde givet det for et Par Aar siden. Men nu kom Slaget med al en voksen Grizzlys Magt. Hunden gav ikke en Lyd fra sig; det var ikke nødvendigt at slaa en Gang til.

Jægeren søgte i Stilhed i over en halv Time, for de fandt Stedet og erfarede Begivenheden af de mange tavse Tungers Vidnesbyrd.

„Jeg skal nok faa min Hævn over ham,“ mumlede Bonamy, for han elskede den elendige lille Bjæffekoter.

„Det er Pedros Gringo, alright,“ sagde Kellyan. „Det kan ligne hans Udspekulerethed at lobe tilbage i sit eget Spor. Men vi skal nok faa fat paa den Herre.“

Og de gav hinanden højtidelig Lof-

te om at dræbe den Bjørn eller selv gaa til ved det.

Da de nu var uden Hund, maatte de lægge en ny Jagtplan; og de udvalgte straks et Par gode Pladser til Indretning af Burfælder, hvor nogle svære Træer stod parvis og kunde danne Grundpillerne. Kellyan vendte saa tilbage til Lejren efter Økser, medens Bonamy bearbejdede Jorden. Da Kellyan kom i Nærheden af deres aabne Lejrplads, standsede han af gammel Vane og undersøgte Terrænet. Han skulde lige til at stige ned, da en Bevægelse fangede hans Øje. Der sad Graabjørnen oprejst paa Bagbenene og kiggede eftertænksomt ned paa Lejren. Den svedne, brune Pels paa Hovedet og Nakken og de hvide Pletter paa begge Sider af Bagdelen lod ingen Tvivl tilbage om, at nu stod Kellyan og Pedros Gringo igen Ansigt til Ansigt. Det var et langt Skud, men Kellyan hævdede Riflen. Lige da han skulde til at skyde, bøjede Bjørnen pludselig Hovedet og løftede den ene Baglab, paa hvis Inderside han gav sig til at slikke et lille Saar. Paa den Maade kom Hovedet og Bryst næsten i lige Linie for Kellyan — det var et sikkert Skud, saa sikkert, at han trykkede af i Hastværk. Han fejlede paa Hovedet og Skulder, men mærkelig nok ramte han Bjørnen i Munden og Baglabben og bortskod en af Tænderne og Kanten af en Ydertaal. Bjørnen sprang op med et vildt Snøft og kom brasende ned ad Skraaningen imod Jægeren.

Kellyan klatrede op i et Træ og gjorde sig parat, men Lejren laa lige imellem dem; og Bjørnen angreb den i Stedet for. Med et eneste fejende Slag af Forlabben var Teltet flængt og revet omkuld. Grrrr' og alle Konserverdaaserne fløj den ene Vej.

Fivvvvv! og Melsækkene klaskede sprojtende til den anden. — Fu, Fu!! og Melet stod i hvide Skyer op om den rasende Bjørn. — Krrrrrak! og en Kasse med alt muligt hvirvlede sprængt ind i Lejrbaalet. — Tjul og Patronæskerne fløj samme Vej! — Krrr—Gung!! og Vandspandene blev masede. — Bang, Tjat, Rat! og alle Tallerkener og Kopper var i Stumper og Stykker.

Kellyan sad i Sikkerhed oppe i Træet, men han kunde ikke faa ordentlig Sigte — han maatte vente indtil Stormcentret klarede en Smule. Omsider fik Bjørnen Øje paa en Flaske med noget i og en los Prop. Han greb den behændigt i Labberne, prikkede Proppen ind og holdt Flasken for Munden med en komisk Færdighed, der vidnede om lang Øvelse. Men hvad der nu end var i den, tiltalte det ikke Roveren, han spyttede og slængte Flasken fra sig, medens Kellyan i største Forbavselse saa' til. Gung, Bak, Gung! lod det fra Skælet, hvor Patronerne begyndte at gaa af, enkeltvis og to i Følge og straks efter i Massevis ad Gangen. Gringo hvirvlede rundt, han havde maset alt, hvad der var at se! Han yndede ikke dette Fyrværkeri, der mindede ham om hin berømmelige fjerde Juli, Frihedsdagen. Han sprang op paa en Skrænt og derfra i Hop og Gallop ned til Engen, hvor han netop havde faaet Hestene paa vild Flugt, da han for første Gang frembød godt Sigte for Kellyan. Endnu en stikkende Blytorn flængede hans ene Flanke og Gringo snurrede omkring og forsvandt ind

i Skoven.

Jægerne var slaaet paa alle Kanter. Det varede over en Uge inden de havde faaet repareret den Skade, som deres lurvæde Gæst havde for-

aarsaget, og de atter ankom til Visnebladsoen med nye Forraad af Proviant og Ammunition. De snakke-
de ikke meget om deres Lofte om at dræbe Bjørnen. Begge ansaa det for

vedtaget, at nu skulde Kampen kæmpes til Ende. De sagde aldrig: „Hvis vi faar ham,“ men: „Naar vi faar ham.“

Sjælden har jeg set Vierwaldstädtersoen og Bjergene saa pragtfulde som i Sommer. Luzern kan ellers være et slemt Regnhul, men Somren har her som andetsteds været i sit mest naadige Hjørne.

Damperen runder Pynten og lægger til ved „Hertenstein“ med det store hvide Slotshotel. Faa Minutter efter staar jeg i et Hotelværelse, international slidt Elegance uden Stil, koldt og upersonligt. En Herre, jævnt borgerlig, lidt skodsløst klædt, kommer mig raskt i Møde og rækker mig hjerteligt Haanden til Velkomst, venligt og muntert lyser de graablåa, ejendommelige Øjne — Karl af Habsburg, forhen Østrigs Kejser.

Vor Samtale tilhører Privatlivet, saaledes har Kejseren ønsket det. — Solen bager ned over den stille Park herude paa Pynten, hvor Soen dovent skvulper henover Stenene. Kejsereens Flojadjutant viser omkring. Vi mindes fælles Bekendte baade

LANDFLYGTIG —

blandt Krigsfangerne i Sibirien og fra Piavefronten, navnlig den stoute Soldat, Kejsereens mest trofaste Tilhænger, Oberst von Léhar. Da lyder pludselig fra en af Gangene jublende Latter og pludrende Bornestemmer — ud i Solen stormer en Flok lyslokkede, blaaøjede Born. Paaklædningen generer dem ikke — Badebukser og Sandaler. Forrest løber en kon 8 Aars Gut. Med synlig Stolthed svinger han en nylig fanget Fisk, de andre omringer ham og beføler under Latter og Smaahvin det sprællende, blinkende Bytte. Adjutanten forestiller: „Kronprins Otto, Ærkehertug Rainer o s. v.“ lige til to smaa Ærkehertuger i en Barnevogn.

Kronprinsen taler i Begyndelsen korrekt Højtysk, det lyder anstrengt, men snart slaar han over i den brede, troskydige Wienerdialekt. Han vil endelig vide noget om danske Spejdere, om Livet i de hvide Telte ved

det store Hav og om de store Spejderslag — aa jo, det maatte være morsomt at være med dér

Sorgløs og ubekymret af alle de store Begivenheder, som er dragne hen over hans lokkede Hoved og har gjort ham fra et stort Riges Arving til en lille almindelig Dreng, lever han et sundt og regelbundet Liv. Snart er det almindelige Skoletimer, snart fisker han paa fransk eller paa ungarnsk for at lære Sprogene paa den rigtige Maade, eller han tumler sig i den dejlige Park sammen med de gullokkede Søskende og et Par Wiener-Ferieborn. —

Damperen runder Pynten hjemover. Derinde med de mørke Træer som Baggrund staar hans lille lyse Skikkelse. Iøvrigt svinger han sin hvide Hue. til vi er forsvundne. Jeg sætter mig agter længst borte fra skraalende Shweizere og udbrudrige Turister, for at tænke over Menneskeskæbner og Lykkens Ustadihed

Bonde,

HVAD SKAL JEG VÆRE

„John“ fortæller os i Februar Nummeret meget poetisk om en Radiotelegrafists Liv. Medaillen har dog her som de fleste andre Steder en Bagside. Det er en Livsstilling af den Slags, man kalder en Blindgade, den fører absolut ikke til mere. Gagen vil maaske nok forekomme mange unge høj; men den stiger ikke meget og fører aldrig saa langt, at man vil være i Stand til at stifte Hjem og gifte sig paa den, og saa er der mange Udgifter for den søfarende, som en Lankrabbe ikke behøver at udsætte sig for. For det første bliver man som Regel snydt, saa snart Handelsmanden er klar over, at man er Udlænding, og for det andet kan man ikke forlange af en ung Mand, at han, naar han har været 4—6 Uger i Soen, skal blive om Bord, naar Kammeraterne gaar i Land, nej! han gaar med, og selv om det gaar i al Stillefærdighed og Uskyldighed, saa er det rasende dyrt at more sig lidt. Jeg, der selv er det, vil paa det kraftigste fraraade unge Mennesker at gaa hen og blive Ra-

diotelegrafister. Staar eders Hu til Soen, saa find en Beskæftigelse, f. Eks. Maskinmester, som sætter eder

i Stand til en Gang, naar I, som de fleste gør, bliver ked af Soen, at faa en Stilling i Land.

**MAGASIN FOR
HERRE & DRENGE KLÆDER**

Sorte Dreng
Regn-Frakker fra
Kr. 16.50

Knæbenklæder fra
Kr. 9.50

Wichlers
og Strømper

Netterstrøm
Vesterbrogade 17

SPÆNDENDE TERRÆNØVELSE

AFHOLDT AF ODENSE KOLONNE

Vi tænker os hensat til Aar 1700 i Nord Amerikas uendelige Skove og ved de store Søer. — Det var paa den Tid, da der fortes en rasende Kamp mellem Indianerne og Nybyggerne.

Vi befinder os i Øjeblikket paa den nordvestlige Bred af Ontario Søen paa det Territorium, der paa den Tid tilhørte Franskmændene, og hvor kun meget faa Nybyggere endnu havde bosat sig.

I disse Skove paa den nordlige Bred af Søen kæmpede Nybyggerne og de hvervede franske Soldater (Blaakjoler, som de kaldtes paa Grund af deres blaa Uniform med lange Skoder) en fælles fortvivlet Kamp mod de rasende Indianere, der havde deres Tilhold dér. Disse Indianere hørte til den store Huron-Stamme, der var kendt og frygtet som en af de mest krigerske Stammer. — — —

Der havde været en fredelig Periode, hvor Huronerne havde holdt sig i Ro og slet ikke vist sig, og Nybyggerne var saa smaaat begyndt at slappes lidt i de sædvanlige Forsigtighedsregler og nød Freden med Glæde; men — man havde dog den Tanke, at det sandsynligvis nok var et Stille for Stormen, — og man fik Ret. —

En tidlig Februar Morgen kommer en Pelsjæger forpustet til det franske Fort — Frontenac — og fortæller, at han tidligere om Morgenen har set en Huron i Krigsmaling i Nærheden af John Browns Farm (en Nybygger der havde

haft mange haarde Kampe med Huronerne, men som endnu stadig havde kunnet holde sig dem fra Livet). Der er nu ingen Tvivl om, at Freden er forbi igen, og at der atter er planlagt et Forsøg paa at komme John Brown til Livs og tage Hævn for de Tab, der var lidt ved de sidste

Kampe. Kommandanten paa Fortet Major Rudi Lundie vil straks blæse Alarm og lover at bringe Hjælp hurtigst til Farmen. Det er paa et ret uheldigt Tidspunkt, at Huronerne kan ventes, idet Major Rudi Lundie

endvidere maa der ogsaa holdes Mandskab klart til at bringe Hjælp til en anden Farm — Jack Millers — hvis det gores nødvendigt.

Saaledes er Situationen ved Øvelsens Begyndelse Kl. 10 Form.

NOTITSER:

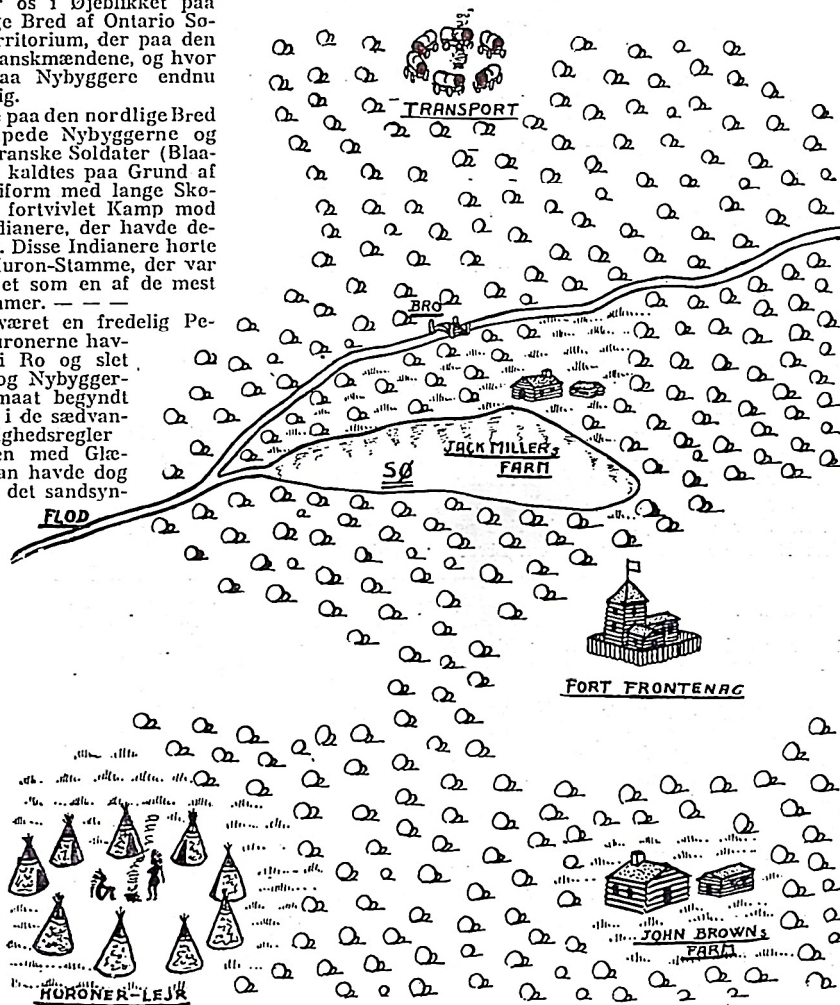
Ordre:

Til Huronerne: Indianerne skal forsøge at afbrænde og udplyndre begge Farmene, at forhindre Transporten i at naa igennem til Fortet, at overfalde Fortet, at holde deres egen Lejr skjult, og forsvare den, hvis den opdages og angribes.

Til Blaakjolerne: Soldaterne skal forsøge at forhindre alle Huronerne Forrelagender, at bringe Transporten igennem, at opdage Huronerne Lejr og ødelægge den. Alle Blaakjolerne skal staa ved Fortet indtil Kl. 10 (undtagen de til Transporten udtagne). — Først Kl. 10 maa Blaakjolerne begynde Fjendtlighederne.

Øvelsen slutter Kl. 2 pr.

Markeringer: Huronerne Lejr markeres ved 4 Telte anbragt i et Kvadrat med 10 m mellem hver Telt. Teltene skal være synlige. I selve Kvadratet maa ikke findes Krat eller lign., men kun enkelte Træer.

netop i Dag venter en Ammunitions-transport til Fortet fra den nærmeste By — St. Lawrence — der ligger 2 Dagsrejser borte og denne Transport skal igennem de af Huronerne besatte Skove, saa det bliver jo nødvendigt at sende en Dækning ud for at hjælpe Transporten igennem, og

Fortet markeres ligesom Indianer-lejren.

De to Farme markeres ved 1 Flag paa Stang plantet i Jorden (synligt) og med en Sæk med Indhold der skal veje mindst 30 Pund, staaende ved Siden af Flaget. (Sækken forestiller det Bytte, Indianerne kan faa, naar de afbrænder og udplyndrer Farmen).

Transporten markeres ved 8 Spejdere bærende 2 Sække med Indhold. Sækkene skal veje hver mindst 30 Pund.

Alle Deltagere i Øvelsen bærer en Gazestrimmel om venstre Overarm. — Naar denne Gazestrimmel afkrives maa vedkommende Spejder der har mistet den, betragte sig som død og udtræde af Øvelsen, indtil han har faaet en ny Gazestrimmel, som for Blaa kjolernes Vedkommende kan faas i Fortet og for Huronernes Vedkommende i Huron-Lejren. — Altsaa, naar en Spejder mister sin Gazestrimmel, har han Chance for at kunne komme til at deltage i Øvelsen igen, idet han kan faa udleveret ny Gazestrimmel paa nær-

mere betegnet Sted En Spejder, der er paa Vej efter en ny Gazestrimmel, kan ikke standses eller opholdes.

Indtagelse og Ødelæggelse af Fort og Huroner-Lejr sker ved at tage Flagene. Afbrænding og Udplyndring af Farmene sker ved at tage Flaget og bortføre Sækken. Et taget Flag kan ikke tages tilbage, derimod kan en bortført Sæk godt tages tilbage.

Paa hver Sæk sidder en Mærkeseddel, hvorpaa der er skrevet Navnet paa det Sted, hvor Sækken er sat ved Øvelsens Begyndelse. — Det gælder om for saavel Blaa kjoler som Huroner at have Sækkene i Besiddelse ved Øvelsens Slutning. Naar Huronerne har faaet fat i en Sæk, skal den bringes til deres Lejr for den giver fuldt Pointsantal.

Pointsberegning: Der beregnes Points for følgende:

1) For hver Gazestrimmel i Behold ved Øvelsens Slutning (medregnet tagne Gazestrimler) 5 Points.

2) For Afbrænding af Farmene (pr. Stk.) 25 Points.

3) For hver Sæk i Behold ved Øvelsens Slutning (for Huronernes Ved-

kommende i Behold i Lejren) 25 P.

4) Hvis Huronerne ved Øvelsens Slutning er i Besiddelse af en Sæk, der ikke er bragt til Lejren, giver den som omstaaende skrevet ikke fuldt Pointsantal, men kun 10 Points.

5) Indtagelse af Fortet giver for Bortførelse af Flag Nr. 1 25 Points.

Flag Nr. 2: 50 Points.

Flag Nr. 3: 100 Points.

Flag Nr. 4: 200 Points.

Ialt altsaa: 375 Points.

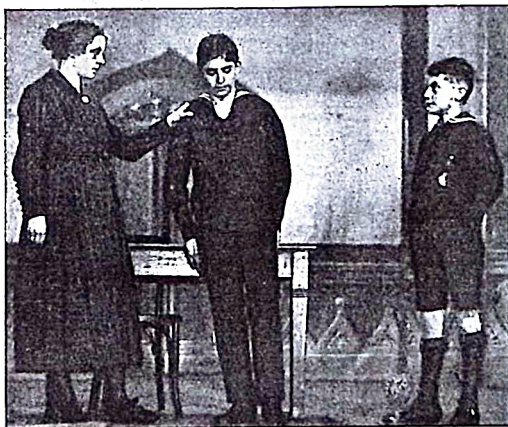
6) Indtagelse af Huroner-Lejren giver samme Pointsantal som ved Fortet.

7) Hvis Transporten bringer begge Sækkene igennem til Fortet og den i et og alt har fulgt de i den givne Ordre stillede Betingelser faar deres Parti 50 Points.

8) Desuden gives Points for særlig fiks og snu Optræden.

Fradrags i Pointsantal kan ske, hvis der skulde blive indgivet berettigede Klager over enten det ene eller det andet Parti.

Tvivlsspørgsmaal angaaende Pointsberegningen afgøres af en paa Stedet nedsat Forordsmøstol.

I. HADERSLEV TROP

Lørdag d. 11. Marts opførte Haderslev Trop Drengekomedien "Flemming". Det var lykkedes at fylde til sidste Plads et af de største Lokaler

Fører, Poul Madvig. Efter Forestillingen dansedes der et Par Timer.

Den 22. April spillede Troppen Komedien i Kristiansfeldt. Resultat: Jubel - Succes - Overskud. M. Bx.

i Byen, og med Liv og Lyst gik Forestillingen hen over Scenens skraa Brædder. Pige-spejderne hjalp — paa udmærket Maade — deres mandlige Kolleger, idet de kvindelige Roller var i Hænderne paa dem. Særlig smukt virkede sidste Akt, der foregik ved Aftenstid om et Lejrbaal, hvor Spejderne under Publikums Begejstring afsang Kongeaa Divisionens officielle Sang, hvis Forfatter er Haderslev Troppens 9.

Forfatteren Torry Gredstedt — der ogsaa i dette Nummer har glædet os med en af sine Indianerhistorier — sendte os forleden hestaaende smukke Billedet af en Spejderdreng og hans Hest.

Husk!

HEINRICH & POULSENS

Tlf. 1428.

Detail-Udsalg for fotografiske Artikler.

Tlf. 1428.

Højbro Plads Nr. 6, 1ste Sal. — København K.

Stort Udvalg. — Kyndig Vejledning. — Hurtig Ekspedition

Spejdere!

Husk altid at forlange Sodavand, Citronvand og Limonader fra
G1. Jernbanevej 42. Hovedstadens Mineralvandsfabrik.
 Telefon Central 8232 - Valby 1150 y.

Nordisk
 Brandforsikring

Grønningen 25

Telefon 5100

Brand-, Tyveri-, Vand-
 skade-, Husleje- og Drifts-
 tabs-Forsikring

SILKEHUSET

fh. I. R. Schjelderup's Eff. Vimmelskiftet 39-41.

STORT UDVALG I

Herre Silke Bindeslips.

» » Sokker.

» » Undertøj.

» » Motor Scarfs.

Erik Eriksen & Co.

Carl Johans Gade 3, Kbhvn. Ø.

Telegr.-Adr.: Sporteriksen. - Tlf. Øbro 5558.

Fører alle Artikler til:

Boksning, Cricket, Fodbold, Fri Idræt,
 Gymnastik, Hockey, Tennis.

SPEJDER

Sweaters.
 Trøjer.
 Benklæder.
 Strømper.

HVEM FINDER DET BEDSTE DANSKE ORD FOR ROVER

~*~*~

KORPSET UDSÆTTER ET SØLVBÆGER SOM PRÆMIE

Det engelske Ord „rover“ betyder „Omstrejfer“. Hittil har vi brugt det engelske Ord, men der kan rejses og er blevet rejst adskillige Indvendinger imod det.

Nemlig:

1) Ordet lyder ikke smukt. Det bliver til en ubestemmelig Lyd paa Dansk; det vilde være ret umuligt at stave Ordet efter at have hørt det første Gang. (Roere, Raabere).

2) Vanskeligheden ved at benytte Ordet i Flertal; skal der siges Rovere eller rovers?

3) Endvidere Vanskeligheden ved Sammenstillingen med Patrulje — Roverpatrulje eller Roverspatrulje?

Det gælder derfor om at finde et dansk Ord, der opfylder følgende Betingelser:

1) Ordet skal være en passende Betegnelse for det, der nu forstaas ved „Rover“.

2) Have en frisk Klang, som f. Eks. Ordet „Spejder“ har.

3) Kunne anvendes baade i Enkelttal (for een Person) og i Flertal. (Friskare kan f. Eks. ikke bruges i Enkelttal som Betegnelse for een Person).

4) Kunne sammensættes med Ordene „Patrulje“ og „Trop“.

Det Ord, som bedst opfylder ovenstaaende Betingelser, vil indbringe Indsenderen deraf i Præmie

1 Sølvbæger.

Forslag indsendes til „Spejdernes Magasin“, Korpskontoret, Nørregade 15, København K., og skal være Kontoret i Hænde senest 1. Juni.

Konvolutten mærkes i øverste Hjørne til venstre med Ordet „Rover“.

Husk at underskrive Brevet baade med Navn og Adresse.

Korpset er naturligvis ikke bundet til at anvende det præmierede Ord.

KONDITOR

HENNING KLENZ TORVEGADE 32 BYEN 3423

DE BEDSTE KAGER, CHOCOLADER OG DESSERTER

BRINGER OVERALT I BYEN

Sprog- og Hand-
delsfag.
Program udle-
veres og sendes.
Telef. Byen 7005

SCHLOS RICH S
::: INSTITUT :::
RAADHUSPLADSEN 4

Korrespondent-
eksamen i
Engelsk, Fransk
og Tysk.
Telef. Byen 7005

ALTMULIGMANDSOPGAVE

En praktisk Spejder kan saa at sige bruge alt mellem Himmel og Jord, saa hvorfor kaste en gammel Støvle bort, fordi der ingen Saal er i den; eller en Fodboldstøvle, fordi den er revnet i Siden, eller en Gymnastiksko, fordi man har stukket Tæerne igen-

nem? Kort sagt, Opgaven gaar ud paa at fremstille en eller anden brugbar Genstand af en Sko, Støvle, Sandal eller lignende. Man maa bruge, hvad af det, man vil; der er jo baade tykt og tyndt Læder (Saal og Overlæder), Hægter, Snørebaand, Snørehuller, Strop og Foer

og saa meget andet, for slet ikke at tale om Træsko og lange Gummistøvler.

Der er Masser af Muligheder, og en finger-nem Spejder maa sikkert kunne lave noget, der kan bruges; men lad os nu se, naar Løsnin-gerne begynder at strøm-me ind. Det maa eventuelt gerne være Skit-ser, naar blot Idéen er god. Husk, at Løs-ningerne skal være indsendt til Kontoret, Nørregade 15, inden 1. Juni, og at den bedste Løsning bliver honoreret med en Bog.

C. B.

Amerikanske Militærstøvler

Alle Spejdere kan nu sikre sig et Par af disse jernstærke, mørkebrune, dobbeltsaaede Fødlædersnørestøvler, portofrit tilsendt, for 20 Kr.

Fuld Tilfredshed eller Pengene tilbage. — Opgiv Numer eller send Omrids af Foden ved Bestilling til:

E. S O L K Æ R :: Nørrebrogade 8 :: København N.

Als Grøn & Witzke,

Kongens Nytorv 6,

ASSURANCE-KONTORER

Tegner alle Arter af Forsikring.

Alle bør vide

at Morgengrøden kun smager vidunderligt af „Kløver-Byggryn“, naar den koges lind, under tæt Laag, saa længe, at Grøden kommer godt i Kog, — saa er den færdig.

Faas kun i Pakker.

SKOLEBØGER
Nye og brugte.

Einar Harck - Boghandel.

Fiolstræde 33. — Telefon 9148.

Leverandør til: Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger.

FRA DIVISIONERNE

Bjørnetroppen Rønne

afholdt 4. Januar en Spejderfest med følgende Program:

1. Tre Smaastykker, spillet af en Spejdertrio.
2. "Prolog" af Hostrup.
3. Smaastykker, spillet af Violin og Klaver.
4. "Declarationen" af Chr. Richardt.
5. Bal til Kl. 1.

Fuldt Hus! Overskud: 460 Kr.!

1. Absalon Trop

har ikke ligget paa den lade Side. Af frivillig Hjelpejeneste kan fremhæves: Assistance ved Alpejægerfesten, Prof. Klavens Koncert for fattige Wiener, Dronningens Indsamling, Salg af Politiken til Fordel for Nansens Ekspedition til Rusland, "Gamles Fest" o. a.

1. Nyborg Trop

afholdt d. 19. Febr. sin anden Samaritereksamen. 10 Mand deltog. Alle bestod med en god Karakter.

1. Birkerød Trop

fejrede sin 12-aarige Fødselsdag den 2. April ved en Udstilling i Statsskolen. Mange fikse Arbejder vakte Bagejstring blandt Publikum — ikke mindst et pragtfuldt "Tærskværk" i fuld Virksomhed. Aftenen sluttedes med en Underholdning. Otto Christensen fik tildelt Fortjenstmedaillen for godt og trofast Arbejde.

1. Randers Trop

deltog i Reguleringen af Kælkningen Søndag den 15. Januar — forbandt en Dame med forstuvet Fod og 2 Dreng med Flænger i Hovedet og Knæet — og reparerede Stovlehæle og ituslaaede Kælker. Troppen er saa lykkelig at eje et pragtfuldt Blokhuis med ½ Td. Land.

Udmærkelse

Gennem Udenrigsministeriet og det danske Gesandtskab i Wien er der fra "Oester. Pfadbinderbund" tilstillet Tage Carstensen Diplom som "Ehrenfeldmeister" og for Pastor Wagner som Æres-Korpsraadsmedlem i Wiener Spejderkorpsen.

Hobro Kolonne

har sendt os et "Tilbageblik" over Troppens Liv. Det er interessant og glædeligt at se en lille Trop kæmpe sig frem — trods Modstand og Modvilje — for til sidst at staa som en dygtig Kolonne — anerkendt og skattet af Byens Borgere paa Grund af sit støtte og solide Arbejde og sin uegennyttige Hjælpsomhed.

Helsingør Troppene

afholdt Bazar og Spejderudstilling d. 12. Marts. Festen forløb brillant.

Patent-Afdelingen.

Hep! Hep! Hep!
Sandet runger, Sandet runger,
gør jert bedste Spejderunger,
gør jer Pligt og slut op,
1. Fredericia Trop.

For 1. Fredericia Trop
Halvor Sønderskov.

Redningsreb!

Søndag den 23. Oktober var det Regnvej, og i Regnvejret skulde Spejderne, der deltog i Efteraarsturneringen paa Ermelundsletten, ogsaa kaste med Redningsreb. Der var nogle faa, der kunde, men Resten — uha; det værste var dog, at de fleste gav Rebene Skylden og sagde, at saadan noget kunde aldrig være sket, hvis Rebene ikke havde været vaade og stive.

Man kan da ikke forlange, at Manden skal gaa hen og drukne i Tørvej, og hvis man saa — trods det, at Rebet var tørt, kastede ved Siden af, saa kunde man ikke kaste mere, for i Mellemtiden blev Rebet vaadt i Vandet, hvad saa?

Godt Raad: Træn en Gang imellem med vaade Reb ved Bredden af en Sø.

O. Rs.

Valby Spejderne

holdt forleden Fødselsdag, fik pragtfulde Gaver og havde en morsom Aften. Danmarks-Samfundet skænkede en smuk Fane, som Divisionschefen og Tropsraadsformanden "slog Som i". Tre Raadsmedlemmer havde lavet en nydelig Smedejærns-Fanefod med Troppens Bømerke!

Nyhed.

Undertegnede Spejder har sammen med en Ven opfundet et praktisk Kogestativ. Det bestaar af tre ¼ Jernrør, hvert paa 1 m. Disse er foroven samlede med en Bolt. Ved at sprede og samle Benene fra hverandre kan det hæves og sænkes efter Behag, kan forøvrigt indtage alle mulige Stillinger. Tilligemed at Stativet er solidt, vejer det ikke ret meget. En anden stor Fordel er den, at det kan klappes sammen saa det ikke fylder ret meget. Der, hvor Rørene er samlede, er der ophængt en Krog, hvorpaa Gryden bliver ophængt. Stativet koster kun 6 Kr.

Stativet kan fremvises og beses ved Henvendelse til undertegnede, nedenstaaende Adresse, hver Aften mellem 7½—8.

Halvor Kent.

Adresse: Nannasgade 18, L. Tlf. Taga 746x.

Spejdere i Udlandet.

Hvis du har Lyst til at korrespondere med udenlandske Spejdere, kan du nemt komme i Forbindelse med saadanne. Send et Kort til Korpskontoret med dit Navn, Adresse og Alder — samt Oplysning om hvilket Lands Spejdere du helst vil korrespondere med. Du skal da høre nærmere fra os — vi har mange Tilbud liggende!

Praktisk

og let
medførlige
Apparater
for Spejdere
Kodaks
etc.

faas bedst hos

ENNA

Vimmelskaffet 47.

Forlang Prislister.

Films fremkaldes og kopieres.

HJEMMET DANMARKS populæreste Ugeblad

Kjøbenhavns Mælkeforsyning

Telf.
310
954

Telf.
310
954

Kører med sine 80 Detailvogne i København og Omegn

Køb dine Frimærker

hos

Jens Gabs

Frimærkehandel.

Telefon Byen 5794 y.

Lille Kannikestræde 3.

KEHLET'S

FAVORIT

CHOKOLADE

OG CACAO

1. Østerbro Trop

afholdt i Paasken sin aarlige Patrouillekonkurrence med Signalering (fransk Melding), Ambulance, Sang, Orienterings- og Stafetløb, Splejsning m. m. 1ste Patrouille vandt som sidste Aar. Under Konkurrencen lavede Troppens Rovers en goodturn ved at hjælpe vor tidligere Divisionschef, Ritmester Lunn, der kom til Skade ved at vælte med Hesten ned ad Skrånten ved Maanedalen.

Valby Spejdernes

Udstilling i Frederiksberg Slot var ualmindelig vellykket. En Mængde nydelige Ting var samlet sammen og Rammerne om Udstillingen var yderst festlige. Særlig Interesse vakte de mange arbejdende Værksteder. Man saa straks, at de Valby-Drenge er dygtige og ivrige Spejdere, der fortjener Paaskønnelse og Ros.

Spejderplatten

5 Kr.

Bestillinger modtages paa Spejderkorpsets Kontor, Nørregade 15.

De vil blive effektueret i den Orden, de indkommer, men de første Platter vil først foreligge omkring d. 15. Juni.

Er der ikke en eller anden, der ken overlade mig Spejdersport 1917 Nr. 1, og 3 og do. 1918 Nr. 1 og 5, saa mine Aargange kan blive komplette? Med Spejderhilsen

Johs. Lind.

Lombardigade 13^a. S.

Ima Spejderhorn

Kr. 18.00 & Kr. 20.00.

Største Udvalg i
Musikinstrumenter & Trommer.

William Farre,

Amagervej 16. Telefon 6636.

ABSALON
DANSK FORSIKRING
W. BÄHNCKE & CO.
ASSURANCE

Alle Spejdere

lader sig fotografere af

Jespersen & Kyhlensø

Ateller for Portrætfotografi, Udefotografering: Smukke og bill. Trop- og Gruppebilleder. Billeder af Fester og Sammenkomster.

Østerbrogade 72

(Triangeln)

Telef. Øbro 1194 x.

Tobler's
ægte
Schweitzer Chocolate

Forlang Specialiteterne:

Toblerone, Nimrod og Toblerido

**Foreningen til Indkøb af
Boldspilrekvisiter**

MIKKELBRYGGERSGADE 18
TELEBYEN 1646
TELEGRADRI, BOLDSPILKØB

SKOTSKE FODBOLDE, FODBOLDSTØVLER,
KLUBDRAGTER, BENSKINNER, NET etc.
ALT KØBT I FØRSTE KLASSE MED UDGÅAET KVALITET

OVERSKUDET BRUGES TIL BOLDSPORTS FREMME

N. THORSØ-OLSEN
BOGTRYKKERI

LEVERANDER TIL
Billigste Kilde

Københavns Div.
for Tryksager

I Lejr — paa Tur
overalt

Gjellenhamar
Havregryn

Hovedoplag hos:
A. M. WESTERGAARD
St. Kongensgade 75

Alt i **Maskin-** afsløres
afskrivning

Gunnar Thomassen
Sct. Hans Torv 3 .. København N
Tlf.: Nora 1308 **RABAT**

Armbaandsuhre
for Spejdere

i Søl- og Gulddouble - til billige Priser
Ratebetaling Indrømmes

Københavns Uhrlager
Gøthersgade 163 Tlf.: Byen 4809

ACADEMIET FOR SPROG OG HANDELSFAG

(C. Dindler Hansen & Ejnar Larsen)
Peder Skramsgade 24 København Telefon Byen 3195.
Translater-, Korrespondent-, og alm. Sprog-Kursus i alle Sprog
Stenografi, Maskinskrivning, Bogholderi og Regnskabsvæsen.
Anerkendte Faglærere, — **Oversættelser** — Forlang Program.

KØBENHAVNS DIVISIONENS UDSSTILLING

I Efteraaret 1922 paatænker Københavns Divisionen at afholde en større Agitations Udstilling, i Industriforeningens Bygning med nedenstaaende Rammer.

1. **Panoramaer:**
Eksempler paa Tropslokaler.
En Teltlejr (herunder Hytter, Kærre m. m.).
Episoder fra Øvelser.
(„Vagten ved Lejrbaalet“).
(„Forposten“) m. m.

2. **Arbejd. Værksteder.**
Kanobygning.
Cyklereparation.
Husflid — Sløjd.
Fotografisk Arbejde, spec.
Ambulancetelt.

3. **Færdige Arbejder:**
Model-Samlinger.
Wood craft Samlinger.
Lille Industri — Husflid.
Altmuligmandsopgaver.
Illustration til Duelligheds-Proverne.

4. **Agitation:**
Udstilling af:
Præmier,
Faner, Standere,
Tryksager,
Spejderlitteratur,
Fotografier,
(Tropshistorie i Billeder),
(En Rejseserie) m. m.

5. **Opvisninger:**
Opvisning af Ulve.
(Dans om Totempælen).
Foredrag. Levende Billeder.
Lysbilleder.
(Af agitatorisk Art)
(Rejsseminder, Lejrliv).
(Divisions Filmen).

6. **Fremmede Udstillere:**
Betalende Firmaer i forskellige Brancher med Tilkynting til den øvrige Udstilling.
(Sportsartikler, Musikinstrumenter, Hermetik, Foto m. m.).

7. **Bazaren:**
Holdes adskilt fra den øvrige Udstilling. Hertil kan Troppene indlevere forskellige Genstande til Bortsalg.

a. Alm. Tombola,
b. Lykkehjul eller Seriesalg af Lødder,
c. Gættekonkurrencer, m m.

8. **Restauration:**
Servering af The, Kager, Pandekager, Sodavand m. m.

9. **Eventuelt:**
Special Udstilling af Kærre, Telte.

Idet Divisionen først og fremmest henvender sig til sine egne Troppe og Spejdere med indtrængende Opfordring til at sætte noget virkeligt ind paa ved denne Lejlighed at vise det ypperste, og allerede nu beder hver enkelt tage fat paa Forarbejderne, henvender Divisionen sig samtidigt til samtlige Provins Troppe, med Anmodning om disses Støtte til at etablere en „Det Danske Spejderkorps“ værdig Udstilling.

For Provins Troppenes Vedkommende vil der næppe kunne blive Tale om at deltage i andet end Gruppe 3 og 4, men det er netop ogsaa her, at der ved Repræsentation fra hele Landet kan opnaas det bedste Resultat — den mest udsøgte Samling af Spejderarbejder. Udstillingen tænkes gennemført som et samlet Hele, saaledes at de enkelte Kolonner og Troppe ikke kan forvente at faa anvist særlige Køjer. De indleverede Udstillingsgenstande indlemmes i de respektive Afdelinger.

Foreløbig er der udsendt nærmere Redegørelse samt et Sporgeskema til de københavnske Troppe, men saa fremt andre maatte ønske dette tilstillet, skal det omg. blive ekspederet ved Henvendelse til undertegnede.

Fabrikant **H. Schæbel**,
Gl. Kongevej 131.

Telefon 5296 - Fri Notering.	Kager, Is,	Telefon 5297 - Fri Notering
Marcipan, AUX PETIT FOURS	Confitures.	
Østerbrogade 52. Udfor Sortedamssøerengen.		
Varerne udbringes selvfølgelig overalt.	Det bedste!	Forretningen har Ingen Filialer.

SPEJDERKORPSETS DEPOT

STUDIESTRÆDE 30 KØBENHAVN K.

TELEFON 3186 - 11233 ■ TLGR.-ADR.: SCOUTING

FILIAL: MARGRETEVEJ 2 - HELLERUP

Til Lejrbrug:

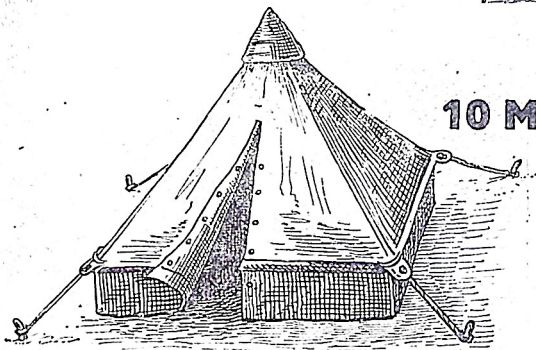
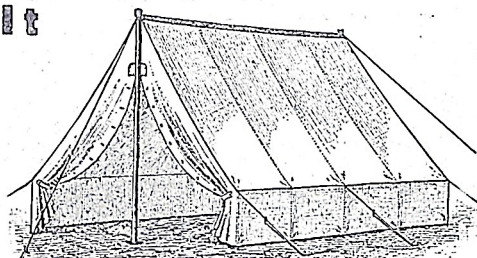
Telte — Tæpper — Soveposer — Madrasvarer — Rygsække — Økser — Spader — Knive
Spisebestik — Kogekar — Feltkomfurer — Værktøjskasser — Kantinekasser.

10 Mands Tagtelt

Højde	180 cm
Længde	300 »
Bredde	200 »
Sidevæg	50 »

Pris med alt Tilbehør

Kr. 125.00

10 Mands Pyramydetelt

Grundflade	260×260 cm
Højde	205 »
Sidevæg	50 »

Pris med alt Tilbehør

Kr. 105.00

Tropskærre - Korpssets Model - med Ruf Kr. 365.00.

Alt i Spejderudrustning.

Forlang
illu. Prislister
tilsendt gratis.

Alt til Lejrbrug og Sport.